

oktober 2022

Leto 2022

Turčija

1. oktober 2022, sobota

Amazon creek - Goekagac liman

Na obalo so zvečer prišli novi kamperji in šotori, skupaj jih je bilo zjutraj že pet. Na morju sva sama. Ko se po zajtrku odsidrava, nama mahajo v slovo. To je nekaj novega. Pomahava nazaj in izplujeva iz fjordastega zaliva. Brezvetrje je in danes imava v načrtu spet le nekaj milj. Motorirava in vijugava od zaliva do zaliva. Vsi po vrsti so lepi, z gozdom do morja in turkiznim morjem na koncu zaliva. Imajo le eno pomanjkljivost. Skoraj povsod se je potrebno vezati na obalo.

Kot cilj si izbereva gostilno v dobro zaščitenem zalivu za sedmimi oto(č)ki. Spotoma si ogledava še nekaj fjordastih zalivov, vsi so lepi. Ciljni zaliv pa... restoran kapali. Ah, ja... Če ne moreva na večerjo, potem tudi ne bova komplicirala s privezom na obalo in bova raje sidrala kot gantlemana sredi večjega zaliva z mivko (in posledično turkiznim morjem), kjer se lahko na sidru vrtiva.

Sledi skok v morje, še preden se naredi popoldanski termični veter. Sidrišče je mirno (kot je lahko le laguna), na skalah zaščitniških otočkov se lomijo valovi in bučijo tako, kot tisti, ki se lomijo na reefu atola. Na obali je gozd. Prijetno! Tudi temperatura zraka in morja je optimalna, 31 stopinj ima zrak sredi dneva in 25 ima morje. Večkrat sva v vodi.

Dvakrat priplujejo naokoli tudi trgovci. Prvi je prodajal sveže ulovljene ribe. Kupila bi jih, pa se nismo uspeli uskladiti pri ceni. Neočiščeno ribo nama je hotel prodati po gostilniški ceni. Ko je izdahlil ceno, je zapravlil vse možnosti za pogajanje. Užalil me je. Nekaj o barantanju sem se pa že naučil v življenju, še največ pri Arabcih. Potem je sicer začel spuščati, a prepozno. Življenjsko priložnost za posel je že zapravlil. Stric nima pojma o barantanju. Drugi trgovec tudi ni nič prodal. Prodajal je domači kruh in druge domače izdelke. Tu je veto dala Vesna, še preden smo sploh prišli do vrednotenja robe.

vhod v North Creek (Seven islands)

na koncu zaliva pa zaprta oštarija očitno je tudi temu že zmanjkalo energije za delo

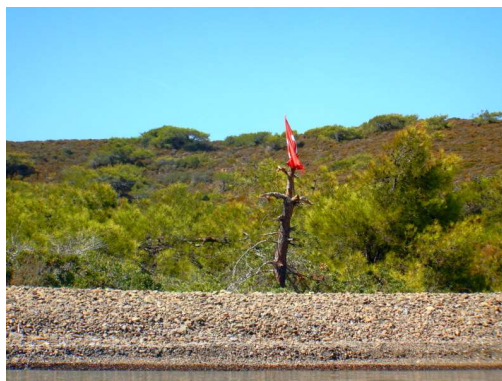
naj bi bilo pet otokov in dva otočka ...

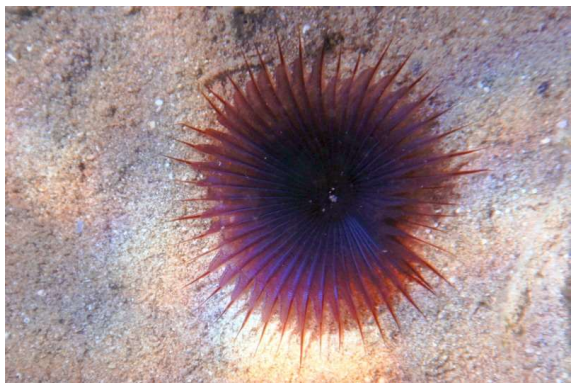
otoki/otočki slabša vegetacija

East Creek (Sakli Koyu)

če ni droga, bo tudi staro posušeno drevo dobro, da se obesi nanj zastava na plaži kjer sva sidrana (Goekagac Liman)

skromno vesela, če vidim še kaj drugega razen ježev samo dve peščeni roži sem videla

še žvepljenače so tukaj redkost

.... in spet na stotine dolgo bodičastih ježev; snorkljaš v plitvem lahko le takrat, ko je čisto mirno morje

celo tri morske kumare (brizgače) sem uspela videti

simpatičen možakar se je vozil od barke do barke in ponujal domači kruh, med, paradižnik ipd....

2. oktober 2022, nedelja

Goekagac liman - Kargilibuk

Jutranja kavica po zajtrku postreže z neprijetnim presenečenjem. V zaliv vpluje guletka in se sidra zelo blizu naju ter veže na obalo. Nekaj minut za njo vpluje še ena in naredi podobno. Razmišljava o odhodu. Druga se še ni dobro privezala, ko izza rta vpluje tretja. Panika! Takoj je akcija, sidro ven in greva nekam, kjer bova sama.

Morje je kot olje, le barvo je spremenilo. Ultramarin do vijoličasto je. Nekaj podobnega sva videla prvič na južnem Pacifiku. Očitno plankton tako obarva morje. No, na srečo plankton ne cveti in je kopanje užitek.

Nekaj potencialnih sidrišč pogledava, pa z nobenim nisva zadovoljna. Sva pa za silo zadovoljna z zalivom, ki je dobro zaščiten pred meltemijem (ki ga danes itak še ni) in je dovolj velik, da sva lahko vrgla sidro na sredi in sama pleševa na sidru. V sosednjih zalivih so vsi (no, v dveh zalivih od petih ali šestih je po ena barka) vezani na obalo. Skok v in pod vodo je nujen. Temperatura nad in pod vodo je idealna.

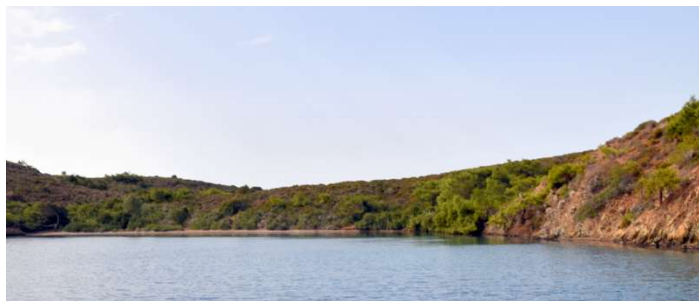
Ob enih popoldan se pojavi tudi idealen veter. Greva naprej. A ne daleč. Čez nekaj milj je za ovinkom še en fjord z gostilnico na koncu. Upava, da je odprta. In, ko zavijeva okoli vseh ovinkov... je odprta. Oštir naju priveže na lesen pomol, lahko natočiva vodo in seveda sva neskončno zaželeni v birtiji. In nama težko...

Malo manj sva vesela, ko izveva za ceno. Ribo s prilogo nama naredi za 22 evrov. Čiken-šit je precej cenejši, a to naju ne zanima. Ker više-nije-sezona, ne kuri roštilja ves dan, ampak samo zvečer. Malo je pozno, a stisneva zob. Se bova že nekako prilagodila. Potem pa na sprehod po hribih in gozdovih v okolici. Prvi sprehod po enem tednu. Paše.

Večerja je bila dobra. Divja orada na pravovernem roštilju je bila res bolj mladič, kot kaj drugega, priloge so bile pa obilne. In moram reči, da ruska solata (pri nas, ampak samo pri nas, imenovana francoska solata) lepo popestri okus ribe. In nekaj piv za kompenzacijo tudi odpravi dehidracijo, ki običajno nastopi po rintanju v hribe pri tridesetih stopinjah (Celzija, ne onih pod nogami!).

ko je pripeljala tretja guletka zraven nas, sva dvignila sidro in izplula

sidrišče Tuzla Koyu je bilo primerno le za kopanje

še žvepljenjače nimajo miru pred ježispet jih je bilo na stotine...

naš današnji privez pri oštirju Alibar

naš fjord z druge strani

zanimive kolesarke table - kažejo celo ali gre pot gor ali dol

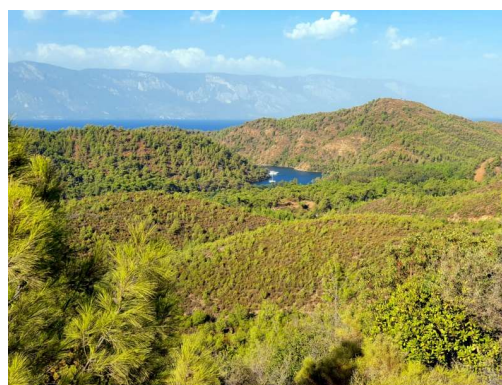
poleg nas je še ena jadrnica, katera pa je očitno dalj časa tukaj, saj so se lastniki odpeljali z avtom

haha ... Tone med potjo namesto klopi najde kar fotelj za počitek-s pogledom na čudovit gozd

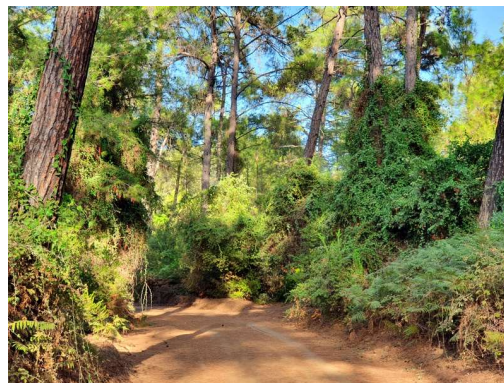
kmetije blizu nas ravno tako nimajo elektrike

Tone hribolazec je naredil lep posnetek z vrha hriba

žalosten pogled

makedam pot skozi gozd

3. oktober 2022, ponedeljek

Kargilibuk - Karacasogut

Proti jutru je zapihalo iz "napačne" smeri in birt je napeljal springo na svoji barki, pa sem jo še jaz. Jadrnici, vezani na obalo v bližini sidro ni držalo in se je prestavila poleg naju. Potem pride še guletka. In Mala odide. V sosednji zaliv sva namenjena na kopanje, pa je že poln bark, vezanih na obalo. Greva dalje.

No, in sedaj se začne. Do zdaj sem bil prepričan, da se barko popravlja v prečudovitih zalivih. Od sedaj dalje vem, da se to počne tudi na morju pred čudovitimi zalivi. Kar naenkrat je zaškrtalo in je škrtalo. Sicer je vse delalo, kot je treba, a škrtanja ni za zanemariti. Ugasnem motor in si ga od bliže pogledam. Takoj najdem grešnega kozla, snel se je zračni filter. Popravim ga, zmagoslavno stopim iz kabine, prižgem motor, dam v prestavo in - še vedno škrt. Ajoj! Kaj pa če je kaj okoli propelerja. Mislim, da ni, ker nič ne trese, a vseeno. Sidrava se v prvem možnem zalivu in z masko grem pod vodo. Vse je ok. Očitno je nekaj narobe s sail drivom. To pa presega moje znanje sredi morja. In tako imam problem.

Zapeljeva v izredno prijetno marino, kjer sva privezana na pontonu, neposredno pod košatim gozdom. Lepo je. No, lepo bi bilo, če ne bi bilo potrebno popraviti škrtanja. Sosed (mehanik) in marinero pokličeta serviserja in jutri naj bi prišel. Bomo videli, kako se bo vse skupaj odvijalo.

Skrbi na stran, jesti je treba. Marinska up-market restavracija je draga in fancy. Cene so skoraj tako visoke, kot v drugi vrsti v Grčiji. Je pa zato ponudba precej boljša. Imajo simi šrimpke. Cenejši so, kot v Grčiji in precej bolje pripravljeni. Itak pa že dolgo veva, da (grške) simi šrimpe gojijo v Turčiji. Le cena piva me zmoti, le malo je nižja, kot pri Marku v marini na Samosu. Na drugo pivo zato zavijeva nekaj sto metrov od marine in cena je takoj polovična. Ob tej birtiji raste tudi drevo. Prvič sva ga videla v Mediteranu. Avokado. Ni kaj, v Aziji smo...

Pa še tale citat slavnega Jacques-Yves Cousteauja naj omenim. "Prejadrar sem vsa morja sveta. Vendar, če iščete raj na zemlji, ga najdete v zalivu Gokova". On že ve.

simi šrimpe letos prvič jem... in to v Turčiji pod tem imenom

okrasna buča, ki še raste

kmetijsko področje okoli nas; ogromno rastlinjakov, njiv, krav, kokoši, koze, ni da ni ..

na googlu poiščem eno oštarijo in me vodi in, ko pridem do njive (na fotki), mi reče navigacija: prišli ste na cilj ...

domačinska oštarija, zanimiva zato, ker sta bila dva drevesa avokada, pa še pivo imajo poceni

pogled na našo majhno marino Mučev Karacasogut, zalivu Gokova

in končno, če je že marina, da ne hodim pol ure po pontonu ...dober privez sva dobila

4. oktober 2022, torek

Karacasogut

Z mehanikom sva bila zmenjena ob enajstih. Jasno, da se ne drži ure, saj je vendar majstor. Kateri majstor se pa drži dogovorjenega? Pride ob osmih zjutraj, tri ure prej. Rezultat je, da sem ostal pri pol popite jutranje kave in brez zajtrka. Še dobro, da sem bil že izpod tuša.

Dva sta, Ramazan s spodobnim znanjem angleščine in Duran z zelo bazično angleščino. In se lotita dela. Motor je takoj ločen od sail drivea. Odlično, si mislim, mi bosta vsaj stator vstavila v generator. Dvakrat sem se, še v Grčiji, menil, da bi mi to naredili in obakrat brez uspeha (no, za mejbi-tu-tauzent bi mi šli to delat).

En del je bil polomljen in ga je bilo potrebno zamenjat. To je bilo hitro narejeno, del je bil na zalogi v Marmarisu. Ni bilo pa poceni. Genuine Yanmar spare part, pač. Potem se kar nekaj časa trudita s statorjem, in ga končno lepo vstavi. Ni bilo enostavno. Popoldan je vse končano. Na vrsti je test. Nič ni bolje.

Ajoj! Ok, en del, ki bi slej ko prej začel nagajat je zamenjan, tudi to je nekaj. Pa se lotita menjalnika. Tudi tu najdeta netesnost, kar bi lahko bilo narobe. Menjalnik razdreta, očistita in sestavita nazaj. Slednje delata v delavnici in jaz si lahko med tem privoščim prvi današnji obrok - večerjo. Mrak se že dela, ko se vrneta, sestavita vse skupaj in testirata. Tudi tokrat brez uspeha, še vedno ropota.

Pa vsi skupaj sedimo v kokpitu in tuhtamo, kaj sedaj? In nič ne stuhtamo. Le še v spodnjem delu saildiva je lahko napaka. Zato je pa potrebno barko dvigniti iz vode. Najbližja marina z dvigalom je dve uri plovbe od tu. Hmmm. Jutri se slišimo in se odločim kaj in kako.

Plačilo. Koliko sem dolžan? Nič, saj nismo popravili. Ok, cel dan sta se trudila, popravila sta nekaj stvari, ki bi slej ko prej crknile in vgradila sta mi stator v generator (dva jurčka po atensko). Nekaj jim moram dati, a ne vem koliko. Nič, sta vztrajna. Lahko daš pa bakšiš, povesta. To vem, jasno. Ne vem pa koliko, hudimana. Klepetamo. Lire zamenjamo v bančni transfer in tega v kreditno kartico, vse skupaj nato preračunamo v evre in se na koncu zmenimo za dolarje. Pa ves ta čas pogajanj niti ne nakažeta, koliko pričakujeta. Nič ju ne vrže iz tira. Uradno je zastoj, sta vztrajna. Na koncu plačam rezervni del po ceniku in jima dam veliko majhnih dolarjskih bankovcev. Verjetno preveč, ker sta ob odhodu zelo zadovoljna.

Zvečer imava z Vesno nekaj službovanja in po službovanju nimam več energije za sprehod do birtije. Temu se reče pa kriza!

jutro v marini Mučev

pogled na našo marino iz gozdička

marina Global (sosednji pomoli) je višji rang, cena še enkrat višja, z varnostniki, oštarijo itd...

morska deklica si zakriva oprsje :) ... prvi turški ljubiteljski jadralec, ki je obplul svet je bil Sadun Boro -kar nekaj njegovih slik in kip je v tej vasici z njegovim likom

5. oktober 2022, sreda

Karacasogut

Danes še ne gremo dalje. Dopoldan so na sporedu telefoni na temo popravila sail diva. Preverim tudi pri prijatelju, ki je imel podobne težave, kaj je naredil. Ni vzpodbudno, zato raje pozabim, da ga je koštalo en-par-jurčkov. A ni druge, popraviti je potrebno. Zmeniva se z mehaniki, zmeniva se z marino. Jaz se zmenim z bricotom, da me olajša za nekaj las. Pozajtrkujeva v edini oštariji v našem kraju, kjer še nisva bila in po zajtrku se ob enih popoldan usedeva na dolmuš. Greva v Marmaris.

Prvič sem se po teh krajih vozil pred 33 leti, potem še nekajkrat. Vsakič sem bil navdušen nad naravo. Tudi tokrat. Če primerjam te bujne gozdove s puščavo po grških otokih... Neprimerljivo! Tudi ceste so boljše in smeti ob njih ni. Dolmuš je pa spet tak, da ga midva, zabita srednjeevropejca, ne znava uporabljati. Plača se s kartico ob vstopu. Pa ne z urbana-like kartico, ki jo lahko kupiš le na izbranih mestih v lokalnem mestu (totalno neuporabno za turiste), ampak s čisto navadno debetno kartico svoje banke. Vstopim, prislonim in telefon zapiska, da je plačilo izvedeno. Voila! Sekunda, največ. Ej, naš ljubljani vodja županski, le kje smo Ljubljančani zagazili v blatu, da smo tako zaostali za razvitim svetom?

Marmaris naj bi poznal, ker sem bil že velikokrat tukaj. Naj bi. A ga ne. Spet je nekaj novosti in spet je lepše urejen, kot prejšnjič. Verjetno je poleti vse skupaj en grauh, ker je toliko turistov, sedaj je pa čisto prijetno turistično mesto. Urejeno, lepo in čisto.

Sprehod po centralnem parku in rivi je za uvod. V nadaljevanju se v prestižni marini usedeva na pivo. Ne moreva se mu upreti. Veliko točeno pivo po panamskih cenah. Tistih, izpred desetih let. Za italijančka. Dober evro in pol. In to ne v sedemnajsti vrsti cest zakotnega obalnega mesta med razpadajočimi hišami, ampak na sami rivi enega najbolj prestižnih turških turističnih centrov. S pogledom na megajahte. Ne veva, kje je kavelj 22. Ampak. Ni ga. Poskus ponoviva. Še vedno ga ni. Vse špila. Ni happy hour. To je list price. In enako ceno imajo še vse sosedne birtije (ki jih je itak nešteto mnogo). V naši marinski oštariji je pivo skoraj trikrat dražje, v birtiji sredi vasi pa dvakrat. Kdo bi to razumel?

Sprehodiva se tudi do čendlarij in lekarn. Protivegetativna barva je cenejša, kot pri sosedih in čisto možno, da jo bova kupila ob odhodu. Zdravila so pa itak zgodba zase. Na zalogo jih je treba kupiti. Tako smešno poceni jih ne bova dobila nikjer. No, ali pa je to normalna svetovna cena in so pri nas zdravila bolano draga. Ista zadeva, kot v Sloveniji, je po polovični ceni, enaka stvar, le druge blagovne znamke je pa naprodaj za desetino cene.

Ampak. Čas se nama izteka, domov je treba. In popoldan je samo en dolmuš za povratek. Prvi in zadnji. Samo, kdaj je to? Na postaji ni voznega reda, na netu je napačen podatek. Veliko ljudi sva vprašala in veliko (različnih) odgovorov sva dobila. V turščini. Naj izračunam povprečno vrednost ure odhoda (v turščini) in potem upoštevam standardno deviacijo? To bi šlo, če bi bilo dogodkov dovolj veliko, ampak dogodek je en sam. Ni druge, čakati morava na postaji in opazovati, kdaj bo pripeljal pravi bus. Na koncu ga dočakava (logično, da na koncu - ker je en sam dogodek, ne more biti pred koncem) in se srečno pripeljeva domov. Post analiza odgovorov je pokazala, da sva še najbolj točen podatek (v angleščini) dobila od punce v uniformi, ki ji je na hrbtu pisalo "zabita".

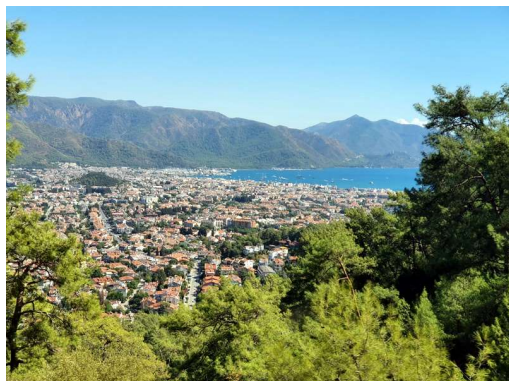
Pred spanjem se odžejava v domači vasi z najdražjim današnjim pivom v oštariji pod avokadom in od kmeta kupiva nekaj poceni zelenjave.

Tone je za striženje plačal 3,3€

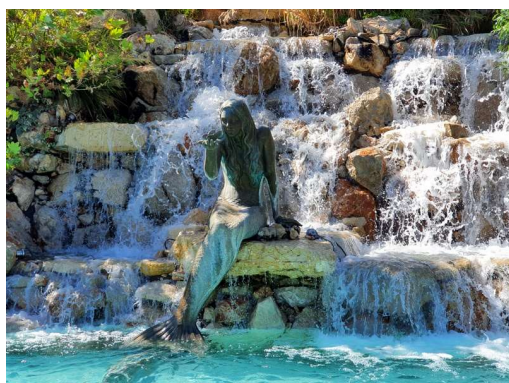
frizer je imel tatoo Ataturka vsaj tako mi deluje ta obraz ...

pogled na mesto Marmaris s hriba

center mesta Marmaris urejen, ne manjka pa burger king, McDonalds...

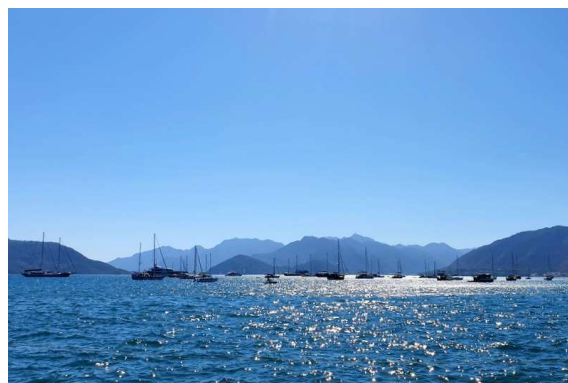
morska deklica si je tokrat oprsje pokrila z lasmi

priprava pite s sirom na odprtem

sprehajalna pot ob morju

na sidrišču pred mestom polno plovil

mestna peščena plaža

0,5l točeno pivo 30TL (1,6€), nescafe frappe pa 40TL (2,18€)

Netsel Marina v centru Marmarisa

nakup domače zelenjave je bil zelo ugoden

6. oktober 2022, četrtek

Karacasogut - Oren

Jutri bomo Malo dvignili v marini v Orenu, tam je najbližje dvigalo. Do tja imava dvanajst milj, točno v veter. Ali pa motoriranje v dopoldanski bonaci. No, za slednje bi moral biti saildrive v redu. Opcija je tako samo ena. Počakati bo potrebno na popoldanski veter.

Malo počasi pripravljava, Vesna jo čisti znotraj, jaz zunaj, natočim vodo, ko je ravno prilika in postoriva še nekaj malenkosti. Grem tudi po plin v trgovino. Campingaza nimajo, imajo njihovo bombulo, ki ima enak ventil. Jeklenka (7 evrov) s plinom (3 evre) je cenejša, kot samo plin v Grčiji (10-25 evrov). Da cene jeklenke s plinom v Španiji (90 evrov) niti ne omenim! Očitno ima Erdogan veze pri Putinu. Ampak. Turška jeklenka je nekaj milimetrov širša od luknje v naš plinski locker, sic! Kaj dosti si na žalost s tem ne bova mogla pomagati.

Ob enih izplujeva, ob petih priplujeva. Namesto dvanajst milj sva jih preplula osemnajst. Ekološko. Neverjetnostno. Orcaško, prav nič gantlemansko. Na cilju veter pade in jadra lahko pospraviva kar on-the-fly, zaokroživa v veter in spustiva sidro. Motor prižgeva samo toliko, da sidro dobro zategneva v blatno dno. Rahlo je valovito, a zaenkrat ni nič resnega, ni rolajoče. Tako ali tako bo pa ponoči brezvetrje. In brezvalje, upam.

mestece Oren s cca 5.000 prebivalci se danes verjetno večinoma ukvarjajo s turizmom; včasih več z bananami, jagodami in arašidi

Oren pomeni po turško ruševine, ki se nanaša na ruševine starodavnega Anemuriuma; na fotki ribiška luka

Gokova Oren marina - zelo velika, bolj fensi marina

večerni pogled iz kokpita

7. oktober 2022, petek

Oren - Sehir adasi

Malo naju skrbi, če bo logistika uspešna. Dve uri imata serviserja na voljo za popravilo. V tem primeru plačava samo eno operacijo travel lifta. Ne smeva pripluti prehitro, niti prepozno. Prideva on-time. Dvig jemljejo resno. Pred dvigom se v bazen spusti potapljač in točno nastavi trakove, da se ne bi kaj polomilo na našem podvozju. Drugič sem to doživel, prvič je bilo to na Karibih. Drugje so me samo vprašali, kje naj jih dajo in je bila moja odgovornost, da se nisem zmotil.

Fanta sta delala hitro in meni je izgledalo strokovno. Pač, kolikor se sploh spoznam na te zadeve. Vse rezervne dele sta imela pri sebi in uporabila sta samo tiste, ki so bili potrebni zamenjave. Dva zobnika sta bila polomljena. No, zobje so bilo odškrebani. Ob takem posegu je potrebno zamenjati še semeringe, tesnila, cink protektorje in podobne reči. Genuine Yanmar spare parts stanejo tukaj skoraj dva jurčka. Second hand (v prevodu: švercovana roba) pa sedemsto. Odločitev ni bila težka. Ker sem del plačal v dolarjih, ki sva jih kupila na bankomatu na Marshalovih otokih leta 2015, ko je bil tečaj 1,57 dolarja za evro in unovčil sedaj, ko je razmerje ena proti ena, se vse skupaj še malo poceni. Kakorkoli, napovedali so mi precej višje številke, kot so na koncu izpadle. Upam samo, da bo tudi delalo, kot je treba.

Fanta tudi spolirata propeler in za letos bo v redu tudi brez zaščite, spomladi gre pa barka itak po nov antifouling. Sam odstranim nekaj nezaželenih prebivalcev podvozja in opazujem kako mojstri marinski postavijo hangar okoli večje barke. Pričakoval bi ravno obratno.

Vesna gre v nakup olja za sail drive, pa ga ne kupi. V Španiji sva zanj plačala 20 evrov, v Grčiji 25, tukaj hočejo 80. Bomo mi to kupovali drugje, dragi moji Turki. Zato pa lahko zamenja prazno jeklenko Campingaz za polno. Za 6 evrov. Tega do sedaj v Tučiji še nisva videla, za tak denar pa skoraj nikjer. Problem s plinom je tako rešen, ostaja le še problem z ogljem. Z briketi. In pojavil se je nov problem. Kako se znebiti polne turške jeklenke, ki sem jo kupil včeraj. Še dobro, da problemov nikoli ne zmanjka, sicer bi nama bilo še dolgčas.

Izpumpava še drek (beri: vodo), da imava naslednja dva tedna mir pred inšpektorji in odjadrava z vetrom (končno lagano engleski!) na otoček, kjer sva že bila z barko pred 14 leti. Še vedno je tak, kot je bil. Plaža, kjer je Kleopatra dala navoziti saharški pesek za svojega Antonija se ni nič spremenila. Prav tako se niso spremenile starogrške razvaline gledališča, kamni torej. Oboje si je možno ogledati po plačilu vstopnine. Alternativno si jih lahko ogledava s sidrišča. To je zastoj. Tudi ta odločitev ni bila težka. Ob petih popoldan vse turistične barke odplujejo domov in v zalivu tega oto(č)ka sva ostala sama. Skupaj z zvezdami.

Za večerjo je Vesna pripravila odlično ovčko v ponvi (imava plin, nimava oglja). Obožujem ovčko. Tukajšnjo. Medtem, ko je na Hrvaškem in v Bosni ovca nejevoljna zaradi obupnega vonja in okusa, je že v Grčiji dobra, tukaj pa sploh. Vedno, brez izjeme. Pa naj bo to v trgovini ali v oštariji.

suha marina v Gokova Oren Marina je tako čista, čeprav se popravljajo plovila; tudi naš mehanik je vse pospravil za seboj in pobrisal po tleh!

mehanik Duran pri delu

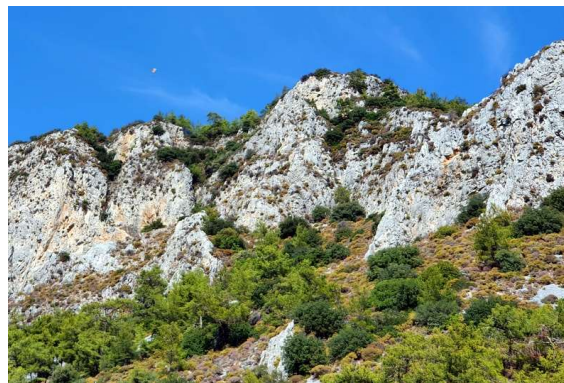
polomljeni zobniki

gradnja hangerja okoli jahte

finalni pregled opravljenega dela

že včeraj in danes je veliko padalcev poletelo s hribov v okolici

marina Oren je velika marina; me je zaposleni peljal z golf vozičkom do recepcije (da ne čakajo predolgo soldov) :)

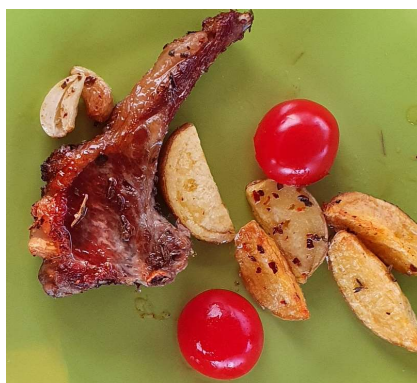
Malo spuščajo nazaj v morje

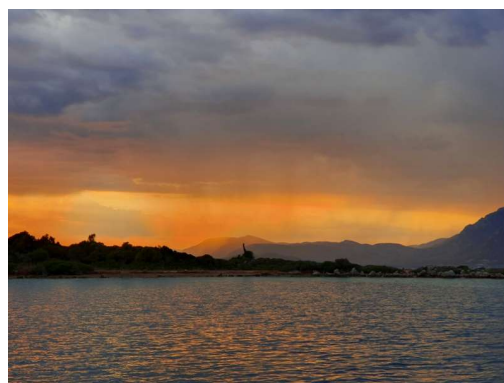
v marini je še veliko nedokončanih trgovin; za zimovanje v morju so polni, le na suhem imajo še prostor

zaliv kjer sva danes sidrana in ostala edina po odhodu turističnih ladjic

jagnječji kotletki z mladim krompirjem

nekaj so se oblaki pojavljali, celo tri kaplje so padle, a na koncu je zmagalo sonce in razvestilo nebo

8. oktober 2022, sobota

Sehir adasi - Konflikt

Dobro in mirno sidrišče sva imela samo zase. Do devetih zjutraj. Potem začnejo kapljati turistične barke in guletke. Midva odkapljava. Pogled in foto session na Kleopatrine plaže in takoj naprej. Zanima me potencialno sidrišče, ki sem ga imel včeraj kot plan B. Solidno in prostorno je, čisto lahko bi tam prespala. Danes greva dalje.

Nekaj vetra je, ni ga pa veliko. Jadrava, ko je vsaj 2 Bf z boka. Jadrava slabo polovico plovbe. Pozna se, da je Ramazan očistil in spoliral propeler. Z motorjem dosegava okoli pol vozla višje hitrosti, kot pred tem (ob enakih obratih).

Ciljni zaliv naju ne prepriča. Gneča je. Kjer se da sidrati v znosnih globinah je roli. Lahko bi se vezala na obalo, bilo bi manj roli, pa se nama to ne počne. Pridingirata tudi dva oštirja in nama nudita zastonj boje. Za večerjo planirava kofte na žgari in naju danes birtije ne zanimajo. Prestaviva se v naslednji zaliv, samo miljo naprej je. Edina sva. Sidro vrževa na sredi zaliva in mesa finita. Zakuriva žar, spečeva, začneva jesti in ... vpluje guletka, se sidra tik ob nama in veže na obalo. No, če ne bo veter obrnil za 180 stopinj, bo v redu, sicer imava pa problem.

A večji problem od guletke predstavljajo muhe. Desant na Malo so izvedle, nekaj sto jih je. Dva muhotepca jih tepeta in počneta pravi muhucid. Pa nič ne pomaga. Vedno več in več jih je. Šele zvečer, ko gredo muhe spat, se je vojna sreča obrnila nama v prid. Vzameva sesalec in jih začneva sesati s stropa in sten. Lepo počasi se jim približava s cevjo in - pljomp - muha je posesana. Ker jih je toliko, da je na stropu kar črna preproga, jih tudi sesava kot preprogo. Slabo uro sva potrebovala, da sva Malo osnažila nesnage. Na koncu uporabiva še strašno orožje, kemično vojno. V cev sesalca spustiva primerno dozo strupa. Muhocida ni na Mali preživela nobena muha. Ne vem pa, kako bo jutri zjutraj. Morda ima pa mušja vojska pripravljene močne okrepiteve na obali?

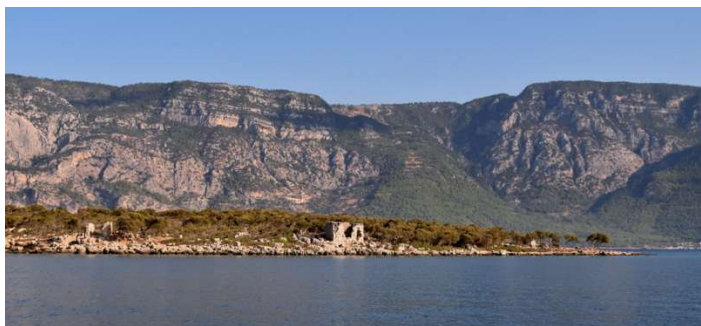
Danes ima prerok Mohamed rojstni dan (no, imel ga je). To je državni praznik v 34 državah. Vendar ne tudi Turčiji. Tu je vera popolnoma ločena od države. V Sloveniji (kjer je po ustavi vera tudi ločena od države) je za rojstni dan krščanskega preroka državni praznik. V razmislek: je muslimanska Turčija res tak bav-bav?

Otok Sedir sestavljajo trije otoki; Palace Island (Kleopatrin otok) Osrednji otok in mali otok. Njegovo starodavno ime je bilo Kedrai

na otočkih najdeš amfiteater, tempelj, mestno obzidje, ki so ga uporabljali Bizantinci

Kleopatrin otok je bil kraj srečanja kraljice Kleopatre in Marka Antona, njenega ljubimca. Kleopatra je želela, da bi bil ta mali samotni otok njen skrivni raj. Menijo, da je Mark Anthony dal iz Egipta pripeljati ladjo belega peska

pogled ravno v sonce, grrr... je pa plaža je pod zaščito vlade, ker je potrebno tako dolgo, da se pesek napolni

Peska ne smete vzeti s seboj, ko greste s plaže. Prav tako NI dovoljeno nositi brisač na plažo, ker se pesek oprime brisače

malo odštekana jahta, krneki

Akbuk Koyu, ob pol enajstih ni bilo še nobenega na plaži, čeprav je bilo lepo sončno toplo vreme

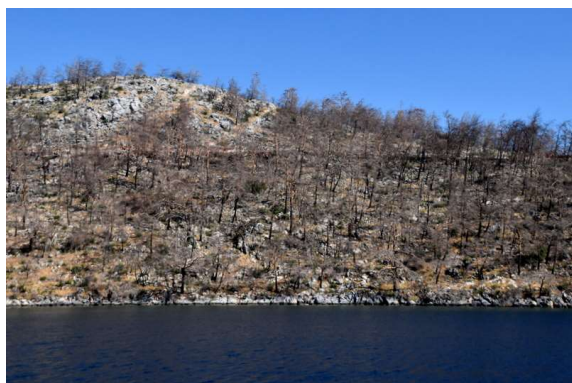
Akbuk Koyu, privez pri oštariji Doga z mooringi

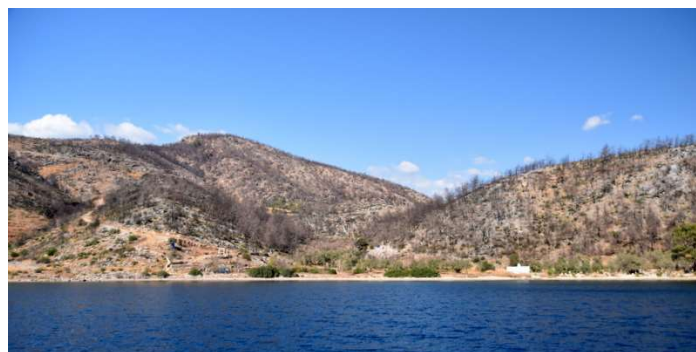
Cokertme, vsi so vezani na obalo: prav žalosten pogled na požgane gozdove

Cokertme, kar nekaj oštarij, lep širok zaliv, vendar so prevelike globine

tudi v zalivu Konflikt je lansko leto gorelo

najino sidrišče danes Konflikt - edina sama samcata, dokler ni proti večeru prišla guletka

9. oktober 2022, nedelja

Konflikt - Hayitbuku

Zjutraj modrujeva šel-vi-gou-or-šel-vi-stej. Guletka je itak izplula še preden sem se zbudil in spet sva sama v zalivu. Ampak. Po zajtrku vpluje nova guletka. Vi-šel-go! Ampak, kam? Danes bo veter, jutri ga ne bo, pojutrišnjem bo spet. Po uri plovbe se odločiva. Greva danes proti Datči, bova jutri že kje čakala.

Ko je odločitev znana, se počasi naredi tudi veter. No, kar hitro se naredi. Iz nič na pet boforov v nekaj minutah. Najprej piha v nos, kmalu pa se podredi napovedi in je z boka, kasneje s polkrme. Rezultat je pričakovan. Mala v 5 Bf s skrajšanimi jadri kar poleti. Prvih dvajset milj. Do ovinka. Potem so vetrovi krmni in refulasti. Hitrost se iz 7-8 kt spremeni na 5-7kt. Ciljava na Palamutbuku, ribiško luko, kjer sva nekoč že bila. Pa ni sreče. Vse je zasedeno. No, lahko bi vrgla sidro med mooringe in se vezala med ribiče. Jutri nočeva biti glavna akterja v hafen kinu in se raje odpeljeva dalje.

Mislim, da ni bila slaba odločitev. Hayitbuku, nekaj milj naprej, ima na zunanji strani valobrana narejen lesen podest z bitvami, mooringi in stebrički za vodo in elektriko. In oštarijami v ozadju. V današnjem vetru je to čisto spodobna ponudba.

Še posebej, ker je ponoči napovedana bonaca. In ker glavni oštir na vasi govori tekoče angleško in nemško. In je pripravljen klepetati s (potencialnimi) gosti v njegovi birtiji.

In greva in preveriva gostilniško ponudbo. Po nekaj poznano dobrih predjedeh se odločiva za ovčje različice in polnjene lignje. Oboje je bilo prvovrstno. Po večerji jesti res ne moreva več, lahko pa še pijeva. Ampak. Pri plačilu oštir ne verjame podatku, koliko piv sva popila in jih računa manj. Pivo (alkoholna pijača, ki je posebej obdavčena) ni finančno nepomembna postavka pri večerji, sploh pa ne v količinah, kot jih popijeva midva. Tam blizu polovico zneska običajno predstavlja. Itak pa je vse skupaj komaj preseglo 40 evrov...

rt Iskandil s svetilnikom; otok Kos se dobro vidi

jadrnica/guletka prehiteva jahto z desetimi vozli

Svetilnik Deveboynu (Knidos) je videti kot raketa, pripravljena za izstrelitev v vesolje

sidrišče pri Kidnosu

s polnimi jadri prehitimo jadrnico

Palamutbuku ni imel prostora za Mala

otoček z enim drevesom

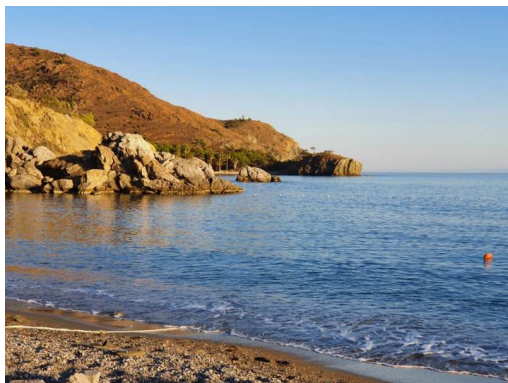
Mala na privezu v Hayitbuku; samo tri jadrnice na pomolu

pogled na Hayitbuku s hribčka

polnjeni orjaški lignj z mladim sirom, zelenjavo, od začimb prevladal koper

plaža v vasici

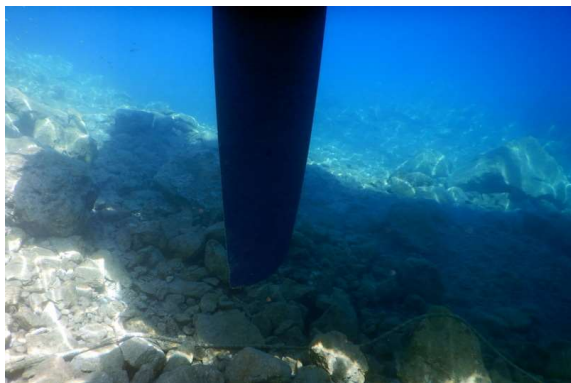
10. oktober 2022, ponedeljek

Hayitbuku

Danes ni vetra, danes ne greva dalje. Vasica je čisto lučkana, morje na privezu je kristalno čisto. Po zajtrku in službovanju gre Vesna na ogled podvodnega sveta. Sestopi kar iz spoilerja. Jaz grem na ogled nadvodnega sveta do sosednjega zaliva. Ona odkrije plamenke in morene, jaz odkrijem oštarije. Razumljivo. Zanimacija pač ni za vse ljudi enaka.

Popoldan preživiva skupaj (kot, da ne bi bila itak ves čas skupaj). Najprej razloživa oštirju, da bova ostala še kak dan. On se s tem strinja. Na kosilu ostaneva v njegovi birtiji. Verjetno je to razlog njegovega strinjanja. Nihče ne omeni, da bi bilo potrebno privez z mooringi, vodo, elektriko in tuši plačati. Midva se s tem strinja.

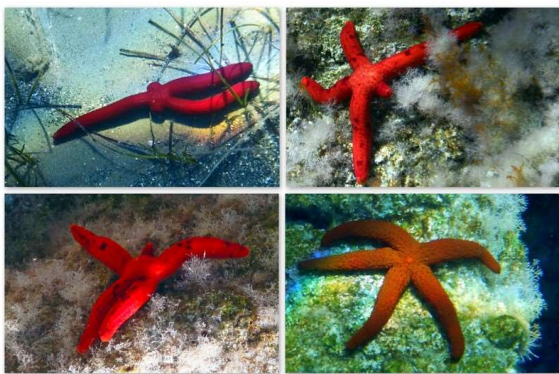
Večerni sprehod je do sosednjega zaliva (beri: do naslednje birtije). Čeprav zahteva hojo preko hriba, je prijeten. Povratek na ravni cesti je (vsaj zame) vijugast. Yeni raki pač pusti posledice.

slab meter je pod krmilom

po 9 dneh se končno spet spravim v morje; tukaj je najmanj 2 do 3 stopinje več kot nazadnje; po dveh urah plavanja sem bila vsaj malo zadovoljna s podvodnim svetom

danes veliko morskih zvezd, kar nekaj je bilo invalidnih, očitno so velike borbe

mogočen hrib, pod njo pa naša lučica; morje kristalno vsepovsod

vedno manj je turistov na plaži, čeprav sta sonce in morje topla

plaža na drugem koncu zaliva

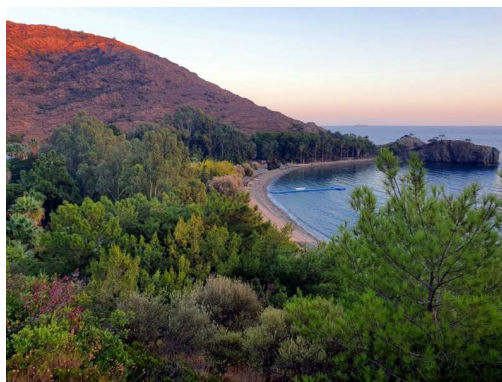
zelo velike Pozejdonove frnikole (odmrle zgornje dele korenin, stebel in listov morske pozejdonovke valovi kotalijo po morskem dnu in sčasoma nastanejo krogle

tudi plaža na drugem koncu zaliva (čez hrib) je slabo obiskana

danes sem letos prvič videla dve moreni

čez hrib je treba lesti, da prideš na plažo drugega konca našega zaliva...

po dolgih letih testiramo turški yeni raki, po grško ouzo; ni čutiti/okušati kakšne razlike

Lahmacun=turško/armenijska jed;nekaj mm debelo testo,ovčje mleto,paradižnik,začimbe...meni odlično! cena 50TL oz. 2,8€

11. oktober 2022, torek

Hayitbuku - Kurucabuku

Vetra ni niti danes. Vasica je prijetna, a čakala na veter ne bova. Če se dvigne zvečer, bova celo noč na rolajočem privezu. Natočiva vodo za tuširanje, narediva vodo za pitje (morje je kristalno čisto na zunanji strani valobrana in imava elektriko s kopnega), posesava muhe, ki so srečale muhotepec, spereva palubo in se odveževa.

Postanek v brezvetrju je takoj v sosednjem zalivu. Vesna gre pod vodo, jaz se spravim nekaj narediti. Pa ne morem. Ni neta, sic! Podvodna ekskurzija je sklenjena ravno, ko se začne morje kodrati. Odsidrava in izplujeva. Čisti krmni veter 3 Bf naju počasi potiska proti današnjemu cilju. Nikamor se nama ne mudi. Za 15 milj sva potrebovala štiri ure. Ali leživa v kokpitu med plovbo ali na sidrišču, je popolnoma vseeno.

Sonce gre počasi k počitku, ko Vesna pripravi večerjo. Povečerjava že pod lučjo. Sledi nekaj dela in potem počitek. Jutri je nov dan.

med potjo sva se ustavila v zalivu Parmak na kopanje; v zalivu je že bila manjša guletka

danes pod vodo pol manj videla kot včeraj, pa še val je bil

morskih ježev skoraj nič, invalidnih morskih zvezd danes nisem videla :)

guletka se je odpeljala in ostala sva sama na sidrišču, le vala je postajalo vedno več

nekoč je bil pomolček, sedaj samo še železni ostanki; prodnata plaža

12. oktober 2022, sreda

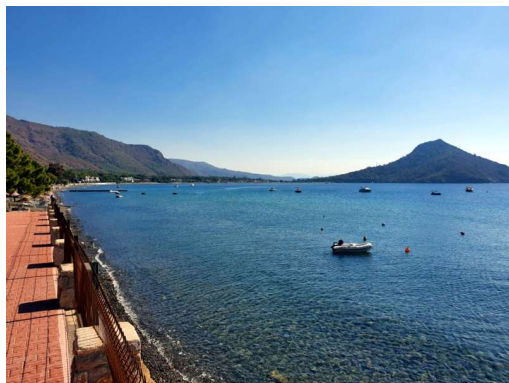
Kurucabuku

Noč je bila brezvetrna. Napovedanih je bilo (odvisno od modela do modela) tja do 24 vozlov. Popoldan se je le naredilo nekaj vetrčka, tako po oceni okoli 10 vozlov. Napovedanih je bilo do 27 vozlov. In zvečer je spet skoraj brezvetrje, tistih 27 vozlov naj bi pihalo vse do polnoči. Ne pritožujem se, me pa malo skrbi, da ne znam več brati vremenskih napovedi. Ali pa modeli v teh skritih in globokih zalivih enostavno odpovejo? V brezvetrnem jutru tudi pade odločitev, da ne greva dalje.

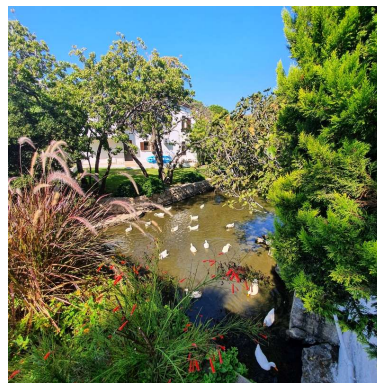
Kakorkoli, čudovit jesenski dan s temperaturami malo pod dvajset ponoči in okoli 25 podnevi vabi na sprehod. Oddingiram na obalo, Vesna slušbuje. Tokrat na obali ni vasice. Je le avtokamp in večje počitniško naselje. Lepo urejeno, vse v zelenju in bujno obraščeno s cvetočimi rožami vseh vrst. Lepo. In imajo danes tržni dan, prostor za stojnice je konkretno velik (recimo, tretjino ljubljanske mestne tržnice), sem pa poleg sebe naštel še dva kupca in morda vsega skupaj deset prodajalcev. Branjevcji so združili moči in en prodaja še za nekaj sosedov, ki sedijo in kafetkajo v bližnjem kafiču. Itak ni komu prodajati. Sezona je mimo, dopustniki so spet po službah. Škoda, ker tako lep, kot je oktober na tem koncu sveta, ni noben drug mesec v letu. Pred povratkom na barko se usedem še v kafič na plaži in spijem turško kavo. Edini gost sem.

No, če je to prečudovit zaliv, potem se ve, kaj sledi. Iz outboarda je začel kapljati bencin. Motorček roma v kokpit, uplinjač na mizo in z Vesno si natakneva očali. Najdeva, kje pušča. Pumpici za bencin je popustila membrana. Ok, to sedaj vem, potrebno jo je samo še popraviti. Za popravilo imam na voljo voltmeter, svinčnik in trikotnik, brisačo za roke, rezervno baterijo za daljinca za televizor, 50 m vrvi privezne vrvi in podobne reči. Sredi morja. Malo praskanja za ušesi in operacija je na koncu (vsaj za sedaj) uspešno izvedena. Ne kaplja več in ne curlja. Rešilno bilko je ponudilo sekundno lepilo. Prečudoviti zalivi...

Vesna si bo zaliv zapomnila predvsem po tem, da je v tem dnevu naredila kar nekaj službenih zadev. Ampak, jutri bi pa morda le bilo smiselno odpluti še kam drugam. Če bo veter.

Tone se je sprehodil do sosednjega zaliva Ciftlik

jata račk v Ciftlik Koyu

na plaži Ciftlik Koyu na umetnem drevesu obešene lučke

sidrana pod tem hribom; nad nami je cesta Datça-Marmaris z zelo malo prometa

sidrišču nas ni veliko; morje je kristalno čisto; je pa to sidrišče bolj zaščiteno in zato več plovil kot v sosednjem Ciftlik Koyu

na plaži Kurucabuku je bolj malo obiskovalcev

13. oktober 2022, četrtek

Kurucabuku - Kuyulubuku

Spet mirna noč, spet napoved ni bila usklajena z vremenom. Zbudiva se pozno, ravno prav za skok v vodo.

Po nekaj službovanja se naredi tudi malo vetra in dvigneva sidro. Lepo počasi pujsava, bi rekel Tomaž, s krmnim vetrom in samo sprednjim jadrom proti vzhodu. Bolj, ko sva v zalivu, manj je vetra in ko hitrost pade na dva vozla, je plan B. Pospraviva jadro in se odpeljeva na ogled fjorda Bencik.

Že pred leti, ko sva bila prvič, mi je bil všeč in okusa še vedno nisem spremenil. Rdeče skale, zeleni borovci in modro nebo. Tako lepa pokrajina je v Mediteranu le še na zahodu Korzike v okolici Porta. Goli grški in jadranski otoki brez pravih zalivov za sidranje se lahko skrijejo pred naravo tukaj. Razmišljava, če bi kar ostala. Bi se pa morala vezati na obalo, vpluti v 2 m globok vrh zaliva okoli meter pod neprozornim morjem skritih čeri ali sidrati v slabih 20 m globoki vodi. Nič od tega nama ne diši, bo pač ostalo le pri ogledu.

Sidrala sva se drugje. Morje je prav tako mirno, okolica tudi lepa in prostora je dovolj za plesanje na sidru. Sledi delo, jelo, branje in počitek.

še zadnji pogled na zaliv Kuruca buku kjer sva bila zadnja dva dni

mogočne skale, ki jim pravijo zobje

zobje so turistično zelo oblegani; ob najinem prihodu so bile tri turistične ladjice

seveda se je obvezno privezati na obalo

plovba skozi zaliv Bencik - čudovite barve kamnin v kombinaciji z gozdom

na koncu zaliva je plaža in več plovil, ki so očitno na zimovanju

malo naju je že mikalo, da bi se sidrala v tem predelu Bencik zaliva; kombinacija palm in borov na obali

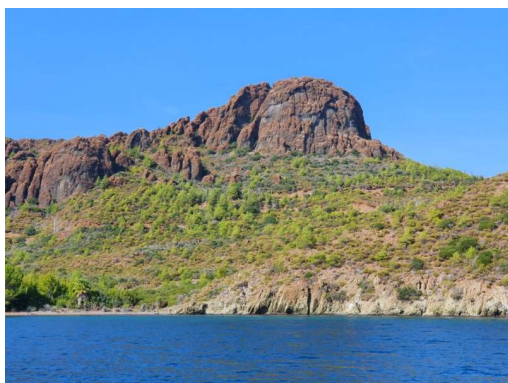
Kuyulu buku

Kuyulu buku

Kuyulu buku, pogled iz kokpita ob sončnem zahodu

14. oktober 2022, petek

Kuyulubuku

Danes ne greva dalje. Delava. To pa lahko kjer koli, torej tudi tukaj. Premik je predviden za jutri, ko je napovedan dež. Bajе prvi dež po aprilu na tem koncu sveta. Koliko ga bo, pa ne vem. Upam, da ga bo dovolj za barkopralnico. Bolj izdatne padavine so napovedane južno od Marmarisa, kjer se bo zgradil ciklon, tukaj bomo na obrobju dogajanja, skriti za hribi. Računam, da se priveževa pred katero od birtij in imava v oblačnem vremenu elektrike na pretek. No, bomo videli.

Spet sem videl novo igračo. Surfanje na mirnem morju. Surfanje, tisto iz filmov o Havajih, ne windsurfanje. Ampak. Na mirnem morju ni vala, za surfanje pa mora biti val. Zato ga je treba narediti. Takole gre. Surfar (točneje surfarka) je v vodi, v roki drži okoli deset metrov dolgo vrv, ki je privezana na motornjak. Potem da čoln gas, surfarko potegne iz vode in začne delati val, konkreten val. Očitno ima hidrodinamiko pokvarjeno. Surfarka, spusti štrik in se lepo poševno fijaka po tem valu nekaj deset metrov za čolnom. Preko celega zaliva. Ves čas se vozi po valu navzdol, a glej ga šmenta, val tudi ves čas nastaja na novo. Hja, saj mogoče je to stara fora, samo jaz sem jo videl prvič. Pozoren sem pa postal, ko so vsake toliko časa zopni valovi zarolali Malo.

Popoldan se je v zalivu nabralo nekaj plovil, ki so pred mrakom skoraj vsa izplula. Lepo. Zvečer zakuriva roštilj, ker imava to možnost. Lepše. V prečudovitem zalivu danes nisem popravljal barke (tudi to se zgodi). Najlepše.

točno nasproti nas (nekaj milj) je ogromen hotel in nekaj manjših marin

že nekaj dni prosim Toneta, da zakuri roštilj, ker bi rada testirala zadnjič kupljene steake

v lepem zalivu se pečejo dobre stvari :); moram reči, da je bilo meso kar ok, so bili pa bolj lady steak glede na težo

surfanje (se ne vidi dobro) po mirnem morju....val, ki ga je čoln naredil je bil neprijeten ...

15. oktober 2022, sobota

Kuyulubuku - Zakkum marina

Ponoči je nekaj ur rahlo deževalo popolnoma brez vetra. November rain. Jutro je suho in skoraj sončno. A napoved zna povedati, da bo popoldan spet deževalo in da se bo dež zavlekel v noč. Z dingijem se ne bo dalo (gantlemansko, jasno) nikamor. Prestavila bi se na privez, dokler je še suho. A kam?

Najprej zavijeva v najbližji globok zaliv, Orhaniye po imenu. Tam sva pred leti že bila in bilo nama je všeč. A medtem se je precej spremenilo. Najina tedanja birtija nima več pomola, razbohotile so se pa (mini) marine. V prvi nimajo prostora, v drugi ne znajo angleško (komunicirajo preko SMS s pomočjo guglovega translatorja, hmmm...), v tretji prostor imajo, a ne vedo cene (pa je Vesna strumna: "No known price means no business, sorry!" in konča z razgovorom).

V sosednjem zalivu so spet tri mini marine, do tja je okoli dve milj in takoj je Vesna v akciji. Na telefonski številki se javijo že kar v prvi in fant takoj po klicu skoči na moped ter naju pričaka. Ponton lahko sprejme dobrih 20 bark in je skoraj v celoti zaseden s tistimi, ki so na zimovanju. Samo trije privezi so še prosti. Cena in storitev sta v redu, 27 evrov je manj, kot v tem času v Italiji (in precej manj, kot na Hrvaškem).

Pristanek sva tempirala na minuto natančno. Vsaj nekaj. Ko sva privezana, začne deževati. Spet je to tisti jesenski dež, ko se tako lepo spi. In ko se nikamor ne more sprehoditi brez dežnika, sic!

Ampak. Po vsakem dežju posije sonce. Tudi danes je. Ob treh popoldan se odpravim na sprehod. Točneje, odpravim se iskati najboljšo oštarijo na tem koncu sveta. Vendar je rezultat iskanja le sprehod. Po osmih prehojenih kilometrih in ogledu slabega ducata potencialnih prehranjevalnih hramov ugotovim - da više nije sezona. Edina delujoča birtija je tista v naši marini - sto metrov od Male.

Pa se z Vesno usedeva v to oštarijo, naročiva dokaj dobro a za turške razmere še kar drago hrano (toliko stane, kot fast food pri lokalnem Kitajcu v Ljubljani) in - se ulije. Tokrat je to ploha, ki lepo spere Malo. Jutri mi je delo razsoljevalca prihranjeno. Ko povečerjava, je dež mimo in spet se lahko po suhem sprehodiva do barke. Mislim, da se že kar razume, da deset minut kasneje spet fino dežuje.

Veliko pišem o dežju, ampak to je tukaj nekaj posebnega in vredno opisovanja.

polno os ? je plavalo po morju in tudi v sosednjem zalivu; jih je nočni dež sklatil od nekod?

jutranje prebujanje v kokpitu s kavico v roki in prijetnim razgledom

ogromen hotel sredi čudovite narave: res kazi izgled okolice

Marti marina=dekle v recepciji ni vedela cene marine;pa naj ji pošljem email, pa naj njenega šefa kličem domov.... ah ja: dekle, mi smo pred marino

v ozadnji nekaj manjših marinic oz.pomolov;vsi so bili videti polni, že na zimovanju, hm...

nič dober občutek, ko vidiš, da nekaj 10m stran hodijo po vodi (Organiye)

Zakkum marina kjer bova danes prenočila

sosednja marina, Ella yacht club, ima več manjših pomolov, vsi zasedeni

Zakkum marina in en sam pomol;nudi pa še nekaj bungalovov, restavracijo;samo midva sva živa, vse ostalo očitno na zimovanju

fanta natikata kruh na vabe

dež nas je pregnal v notranje prostore...

kavurma: vroča lončena posoda, jagnjetina,zelenjava, sir ...

16. oktober 2022, nedelja

Zakkum marina - Sig koyu

Jutro je sončno in toplo. Pozajtrkujeva in izplujeva. Ob enajstih. Vetra ni in ga ne bo. Prav daleč mi ne diši pluti. Pa se zapeljeva okoli ovinka v Selimiye. Privezi so vsi zasedeni, sidranje je možno v globino 30 m. Dno je sicer blatno in sidro bi dobro prijelo, a nama ne diši. Raje greva v sosednji zaliv, kjer so globine spodobnih nekaj metrov, na tleh je mivka in morje je turkizne barve.

Kopala se bova, to je jasno. A bova prespala, pa še ne veva. No, popoldan se odločiva, da ostaneva. Vesna ima za delati, jaz grem pa na sprehod v Selimiye. Pol urice hoje po tlakovani cesti med družinskimi hotelčki in najdem se v vasici, ki ima vse. No, ima vse med sezono. Sedaj je veliko lokalov že zaprtih, se pa najde preko deset delujočih oštarij in vse verige prehrambnih trgovin. Tudi lekarna in tehnična trgovina sta odprti. Danes je nedelja.

Vasica je luštkana, urejena, zelena in zglancana. In ima mošejo. In mošeja ima pevca. Pevsko nadarjen mujezin je odpel pravo popevko medtem, ko sem v bližnjem lokalu pljučkal pivo. Lepo ga je bilo poslušati, čeprav nisem nič razumel. Letos sem pravzaprav zelo redko slišal petje iz mošeje. Ali mošej ni ali pa so dali Turki ozvočenje na sobno jakost? Pravzaprav se sploh ne spomnim, kdaj sem nazadnje slišal mujezina. Morda pred dvema ali tremi tedni. In tudi danes ga ne bi, če se ne bi usedel na pivce v kafič ob mošeji.

Pozno popoldan se za hribi pooblači in telefon mi pove, da tam tudi dežuje. Do naju nevihta ni prišla in večer je spet spokojno miren. Okolica sicer za moj okus ni tako fenomenalno lepa, kot pred dnevi na polotoku Datča z rdečimi skalami in zelenimi drevesi, je pa tudi tukaj vegetacija bujna in globoki zalivi so skriti pod visokimi in strmimi gorami. Lepo.

en konec zaliva Selimiye je neporaščen; eni so si hiško naredili sredi te puščobe,

samo eno džamijo imajo v Selimiye zalivu

madam na supu; ko me je videla, da fotografiram se je na mestu vrtela levo, desno ...

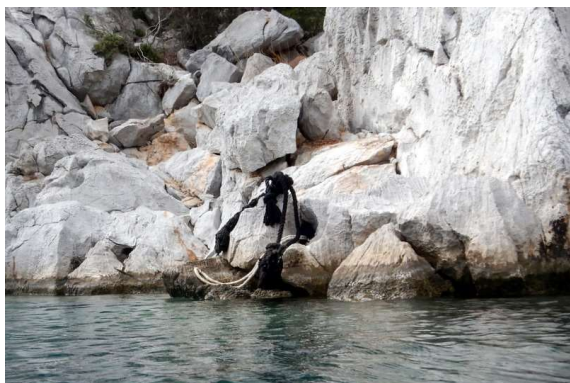
marina v Selimiye je bila videti polna

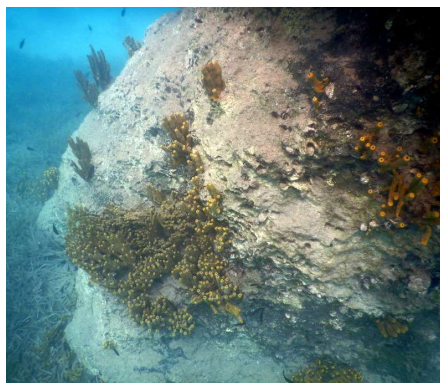
vasica Selimiye=kot je videti veliko oštarij, poleti mora biti zelo živahno

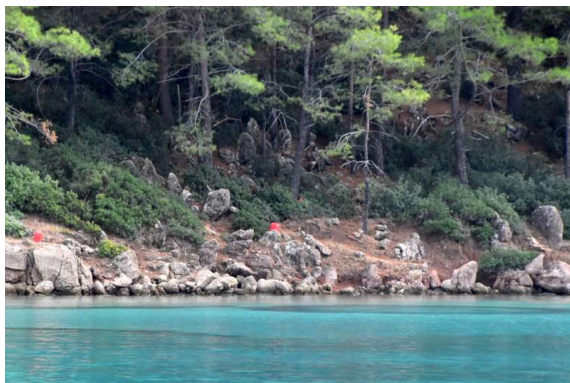
opoldne se nas je na sidrišču kar nekaj nabralo, večina plovil je bila samo na kopanju

na večih koncih tega zaliva Sig Koyu so na skalah že pripravljene vrvi; ti samo še svojo skozi potegneš in imaš privez, če se vežeš na obalo

ogromno, nešteto samih žvepljenač in ježev z dolgimi bodicami

namesto, da uničuješ drevesa, so postavili vidne rdeče stebričke, da se vežeš na njih

plaža Sig Koyu je peščena, na obali ni možno nič popiti, pojesti... konec sezone

Sig Koyu kjer sva sidrana

za desetimi gorami je bil dež, pri nas pa sonce

17. oktober 2022, ponedeljek

Sig koyu - Çiftlik koyu

Kdor čaka, dočaka. Vesna je dočakala, da sem pristal na popotovanje okoli rta Karaburun proti Marmarisu. Nekaj dni vreme ni bilo primerno in sem se raje zadrževal v varnih in mirnih delih zaliva Hisaronu, ne glede na to, da je morje južneje za nekaj stopinj toplejše.

Izkazalo se je za pravilno odločitev. Ciklon v vzhodnem Sredozemskem morju je na južnih obalah Turčije lepo pral okolico z močnim vetrom in dežjem. S Krete so celo poročali o smrtnih žrtvah. Še danes imava med plovbo nekaj valovanja, ki je posledica (sedaj že močno oslabiljenega) ciklona, ki je trenutno nekje med Ciprom in Egiptom.

Tudi veter na današnji plovbi je bil dober, blag meltemi. S polnimi jadri je Mala v 3-4 Bf polkrmnega vetra lepo napredovala proti cilju. Le zadnje pol ure je bilo potrebno prižgati motor. Pa, saj to sem vedel. Tukaj meltemija enostavno ni več. In tako naj bi bilo tudi v naslednjih dneh. Le v četrtek ga morda spet kaj ujameva, če bova takrat v okolici Kalkana.

Sidrava se v Sig koyu, ki slovi po oštarijah s pomoli. Danes nama ni do oštarije, zato se sidrava. Prostora je na sidrišču in na pomolih veliko. Morda pa le ni več sezona in se ne bo potrebno več pretepati za svoj prostor pod soncem. Je pa tudi tukaj malo valovito in premišljujeva, če bi se raje zapeljala v Marmaris, kjer je v zaprtem zalivu mirno. Ker pa v sam Marmaris ne bi šla, bi to pomenilo le 15 milj daljšo pot. Na motor. Kar tukaj bova ostala.

pogled iz kokpita v Çiftlik koyu

hotel je že zaprt, pa verjetno še kakšen penzionček tudi

na sidrišču Çiftlik Koyu nas je bilo kar dosti (za najine pojme), a še vedno dovolj prostora

4 oštarije so in vsaka ima svoj pomol; je še kar nekaj prostih mest

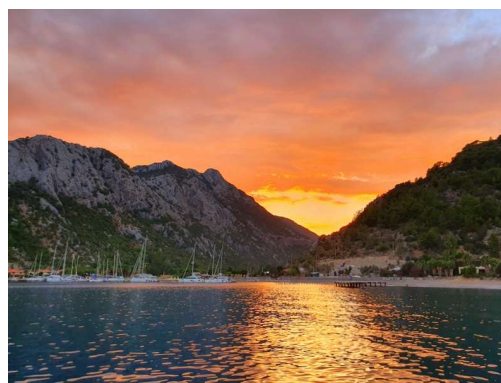
oštir z modro zastavo vabi na svoj pomol; sosednji oštir maha z rdečo zastavo ...

prav prijetna plovba je bila danes

šparamo brikete, zato koeftes kar v ponvi, sladek krompir in ajvar, kajmak, čili ...

kičast sončni zahod v Ciftlik zalivu, zvečer pa je bilo slišati živo glasbo z obale, prav lušno poslušati na sidrišču

18. oktober 2022, torek

Čiftlik koyu - Fethiye

Ob osmih zjutraj, ko Vesna še spi, dvignem sidro in zapustim sidrišče. In skoraj povozim tjuina. V jutranji bonaci se mirno hrani v prelivu za otočkom. Hja, ribe tukaj očitno so. Ribičev ni. Pregnali so jih turisti. Več se zasluži od turistov, kot od morja. Lekcija zame. V vodo dam vabo. Kot rečeno, Vesna se še prebuja in ne odreagira na tako očitno provokacijo. Odreagira pa riba. Dvakrat. Ista riba. Prvič, ko se ujame in drugič, ko se osvobodi. Ni kaj, počasi bom moral nekje kupiti nove trinke. Tile, stari, so tako zarjaveli, da se nič ne more zahakljati.

Čeprav je bila za danes napovedana bonaca, imava čisto spodoben veter. Le slabo četrtno poti poje motor, kar je za napovedani brezvetrni dan odličen rezultat. Upam, da se taka (napačna) napoved še kdaj zgodi. Ob petih popoldan sva po 47 miljah plovbe privezana v eni izmed marin v Fethiyah. Vesna gre na recepcijo, kjer se razveselijo prvih gostov iz Slovenije. To, da teti receptorki razloži, da vsaj midva sva v tej marini že bila, jo sploh ne vrže iz tira. Prva Slovenca sva in pika. Če to ni danes, je bilo pa pred 14 leti. Haugh!

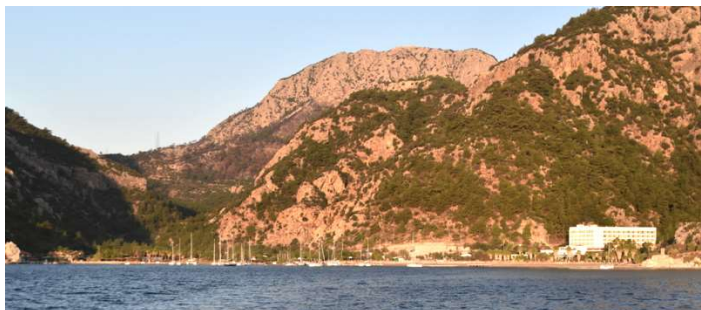
Potem pa v šoping. Nekako Vesno prepričam, da se je pred šopingom potrebno vsaj malo okrepčati in pripraviti na prihajajoče napore. Na pravo struno sem zaigral. Ustaviva se v pravoverni turški birtiji. Za sedem evrov se oba najeva in napijeva. No, napijeva se ajrana. Ker ajran pač še nikoli ni bil pivo, greva v naslednjo birtijo. Samo na pijačko, ker sva sita. Tam imajo pivo. In imajo tudi kaj za pod zob. Kar naenkrat nisva več sita. Ceha je sedemnajst evrov, velika večina cene je alkohol.

Pa se sprehajava po starem mestu (no, novokomponovanem starem mestu). Pogajam se za čilim (hvala, Srbi, da ste Turke naučili tudi to besedo), a pogajanja ne obrodijo sadov. In ko tako vandrava po ozkih ulicah, prideva na tržnico. Tam je tudi ribarnica. Ribarnica z ogromno (ampak, res ogromno!) izbiro rib. In okoli ribarnice so oštarije. Kupiš ribo (res, po malo višji ceni, kot višje na severu), jo pokažeš oštirju in za 1 (z besedo: en) evro ti jo spečejo. Že si omisliš komplicirano pripravo z omakami, ti jo pripravijo za dva in pol evra. Ampak... jojoj, sita sva! To bo zanimacija za jutri. Kljub vsemu se usedeva, poslušava band, ki hodi od mize do mize in igra turško folklorno glasbo. Nekateri se ogrejejo in zapešejo. Ej, Grki moji, a tudi sirtaki ste Turke naučili, ko so vam stoletja vladali? Midva (tretjič nocoj) povečerjava samo dve odlični (pred)jedi. Več ne spraviva vase. Ceha s pijačo vred je bila petindvajset evrov.

No, jutri sva definitivno nazaj. Vsaj še 3216574984631 jedi je potrebno poskusiti v 654316547 oštarijah, preden zapustiva

Fethiye. Kako drugače je tukaj s hrano, kot pri sosedih preko meje, kjer je na jedilniku istih deset jedi za isti denar po celi državi!

Ker imajo po oštarijah precenjeno in slabo vino, spijsa kozarček za lahko noč v kokpitu Male. Vino ni turško, ampak južnoafriško...

jutranje sonce v Çiftlik Koyu, ko sva ga zapustila

lepa jadrnica

pred Fethiye so bili zalivi polni na obalo vezanih bark

ob štirih popoldne je bilo kar krepko vroče; v Malini pisarni 28C

marina Fethiye pred vhodom

pa gremo malo po bazarju

slaščice

začimbe....

romatnično vzdušje

na koncu večera najdeva fish market kjer si sam izbereš ribo, v oštariji ti jo pa pripravijo; cene rib so malce višje kot sva jih vajena

toliko različnih predjedi (vegeterijanci bi uživali), da ne veš kaj bi izbral

ker sva bila že sita, sva si izbrala le dve predjedi: mariniran brancin z baziliko; rakovica v palačinki s poprovo omako=zelo dobro,dobro oboje ...

19. oktober 2022, sreda

Fethiye

Danes je dan za počitek. Nikamor se ne bova premaknila. Če se ne želiva vezati na skale, morava prepluti 40 milj. Zgodaj je potrebno začeti, da je na koncu še nekaj časa za plavanje. Jutri. V zalivih okoli Goceka je namreč sedaj tako, kot je ob Hvaru sredi poletja. Včeraj popoldan sem samo v zalivu pred Fethiyam naštel 35 premikajočih se jadrnic. Nekdo je omenil, da je vseh plovil, ki so v tem trenutku v tem in sosednjem (Gocek) zalivu pet sto. Tudi, če jih je samo pol toliko, je to en velik grauh. Jaz bi šel nekam, kjer bom sam. Saj to je glavni razlog, da ne maram na Hrvaško.

Danes so zato na sporedu vzdrževalna dela na Mali. To pomeni žehta in razsoljevanje. Kaj drugega ni za narediti. Logično. Saj sva vendar v marini in ne v prečudovitem zalivu.

Ura je dve popoldan, ko se odpraviva v mesto. V šoping. Kupiti je potrebno souvenir. Srečno roko imava, takoj v prvih dveh trgovinah dobiva, kar iščeva. Trifazni odklopnik in tepihe. Souvenir, torej. Prodajalec mora preproge odrezati po meri in jih zarobiti. Za to potrebuje bir sat. Beseda bir izhaja iz povezave bir bira, to razumeva. Besedo sat so pobrali pa od

Srbov in spet veva za kaj gre.

V času tega bir sata sledi lahko kosilo. Ampak. Še od včeraj sva sita. Vesna se odloči za wrap, jaz za cordon bleu. Saj mi niti ni do pohanja, ampak cordon bleu je polnjen s pršutom. Če že kralja neposredno ni na meniju, si ga privoščim vsaj kot dodatek k drugi jedi.

Popoldan se z Vesno odpraviva vsak po svoje. Ona v šoping, jaz kamorkoli, samo ne v šoping. Pa grem na sprehod ob morju proti centru mesta. Ne pridem do tja, po štirih kilometrih se obrnem. Je bil pa to lep sprehod. Promenada je čudovito urejena - lepše, kot so obale v Španiji. In dolga. Vzorno čista in vzdrževana. Ob morju je sprehajališče za pešce, potem je okoli petdeset metrov širok pas parka, ki ga prekinjajo up-market restavracije, sledi kolesarska pot, pa travnat pas in tlakovana (ne asfaltirana) cesta za avtomobile. Res vzorno.

Pa še nekaj je, kar sem videl prvič. Očitno se preveč zadržujem v Evropi in sem premalo v tehnološko naprednem svetu. Tam, kjer so oštarije, je na stebru javne razsvetljave ob cesti za avtomobile škatla s tipko. Če jo pritisneš, se pripelje taxi. Voila! Nobene aplikacije na telefonu ne potrebuje turist, le na tipko mora znati pritisniti. Ostalo postori mašina.

In ko smo že pri (nerazviti?) Turčiji: Vesna je hotela poslati razglednice od tukaj. Šele v Češmah jih je sploh lahko kupila (in kasneje nikjer več), oddati jih pa ni mogla. Poštne nabiralnike (ki jih v razviti Grčiji kar mrgoli - res, da so pografitani do nerazpoznavnosti, a vsaj so), v nerazviti Turčiji ne poznajo več. Danes končno pobara mlajšo marinsko receptorko, kam lahko odvrže razglednice. Edino na pošti med delovnim časom jih bodo vzeli, ji ta razloži (potem, ko sploh razume, kaj pomeni beseda »razglednica«). Pisna sporočila se danes v Turčiji pošiljajo preko neta in ne na papirju, jo še poduči.

Včerašnji plan, da nocoj povečerjava eno veliko ribo, je padel v vodo. Preveč sva še sita, da bi nama prišlo toliko pojesti. Zavijeva le na nekaj manjših jedi, bolj kot meza, kot karkoli drugega. Spet so to nove stvari, novi okusi. Le pivo je vedno enako...

malo po Ece marini

tokrat do Male ni 1000 korakov; urejeni pontoni, nobenih štrlečih žeblov ali vigavagi desk

tako kot je bilo pred 14 leti...vse isto

v sklopu marine tudi prenočišča

ogromno trgovin

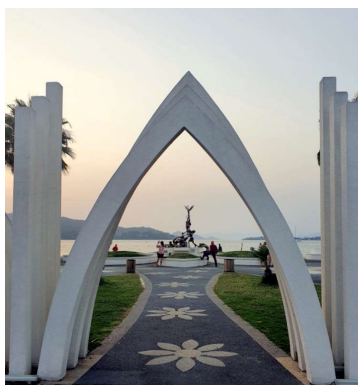
glede na število prebivalcev (Fethiye veliko mesto kot Kranj), niti ni bilo videti veliko džamij

sprehod ob morju

urejena riva

čistoča vsepovsod

novodobni način naročanja taxija

wrap z govedino in zelenjavo; dunajski s pire krompirjem in solato

kozice s česnom in čilijem na vroči plošči z maslom; polnjeni šampinjoni s kačkavalom

20. oktober 2022, četrtek

Fethiye - Yesilkoy

Pred odhodom rutinsko pumpanje dreka. Na bencinski črpalki. Diesel se je v zadnjih dveh mesecih podražil in stane evro in pol. Preveriva ceno v Grčiji. Tam stane liter diesla pi minus ena evrov. Preden zapustiva Turčijo, bova sigurno natočila polno, to pomeni med 200 in 300 evri prihranka - odvisno, kako izpraznjeni bodo naši rezervoarji. Pa bova spet vključila neverjetnostni pogon...

Smer Kalkan. Tam je morje za dve stopinji toplejše. No, bilo je še pred nekaj dnevi. Po novem je potrebno še naprej, da bova na 25-26 stopinjah celzija. Ah, ja... Letošnje leto je hladno in toplo morje nama ni dano. Samo nekaj dni sva imela 27 stopinj. Danes je pa tudi tukaj le malo nad 23 stopinj.

V zalivu pred Fethiyam ni vetra, ko pa zapeljeva okoli ovinka, dobiva lep krmni veter. Samo genova je dovolj in tudi samo genova je možna. Veter je popolnoma krmni in ga je okoli 5 Bf, kar pomeni, da Mala pluje s svojo končno hitrostjo. Je pa precej vala. Pač ne gre za lokalni veter v lokalnem zalivu. Ker pa se vse dogaja od zadaj, desalinizacija ne bo potrebna. Bo pa nujna za nakatere druge. Čistilke in čistilce v Goceku in Fethiyah bodo porabili veliko vode. Vsaj dvajset (mah, raje več) čarterskih bark sva srečala, ko so se vračali v matično marino. V konkreten val, ki se razvije pri petih boforih na odprtem morju, so nabijali. Morje je špricalo naokoli, kot kri izpod Brdavsovih nohtov.

Zaliv Yesilkova je dokaj velik, a je tudi sedaj, konec oktobra, precej poln. Veliko je guletk. Samo te so potem vse po vrsti izplule pred mrakom. Kot ose, gredo tudi turistične barke zvečer spat. Sidrnih luči je bilo na koncu samo še pet ali šest in najbilžji sosed je bil slabih 200 m stran.

Najino današnje kopanje je odpadlo. Pihalo je in nobene prave vročine ni bilo. Vesna, ki je itak že med plovbo ves čas službovala, to nadaljuje tudi po kosilu. Tokrat se ji pridružim tudi sam.

v Turčiji še nisem naletela na umazan WC; slikca, da ne smeš s čevlji na školjko, mi je hecen, malce štorasto, da bi takole opravljal potrebo;

zaliv Yesilkoy je bil ob prihodu kar poln (za konec oktobra)

na koncu naj je ostalo bolj malo

21. oktober 2022, petek

Yesilkoy - Kalkan

Malo rolajoče je bilo, pa se je dalo zdržati. Jutro je mirno in toplo, prva zanimacija je skok v morje zanj in skok pod morje zanj. Kljub neobetavnemu podatku o temperaturi morja iz IR satelita, naša rožica (plavajoči termometer za v otroško banjico) v tem zalivu pokaže 24,1 stopinj. Znosno za konec oktobra. Morje je prozorno, verigo lepo vidim ležati na dobrih 12 m globokem dnu. Skratka, prečudovit zaliv, neskončno primeren za delo na barki. Montiram nov inverter za popravljen generator. In iz mene v podpalubju kaplja in curlja. Prekinem z delom. Tole bom nadaljeval kdaj drugič!

V luki v Kalkanu imajo prostor za naju. Tja greva in potem, ko sva privezana spet curlja in kaplja izza ušes. Pa se sploh nisem pretegnil. Vse je bilo lepo rutinsko in počasi. Hladim se v podpalubju z ventilatorjem, usmerjenim v pregreto glavo. Potem pa naokoli po mestu. Kalkan je na pobočju, strmem pobočju. Večina (ne-ribjih) oštarij je na nadmorski višini med 100 in 150 metri. V prospektu seveda piše »100 metrov od morja«. In spet z mene kaplja in curlja...

Vesna se zabava po trgovinah. Gratis (turški ekvivalent Mullerja) ima danes polovične cene za člane kluba Gratis. Član postaneš tako, da poveš svojo (turško) telefonsko številko (in potem dobivaš tja reklame). Klub ima od danes novega člana. Že tako nizke cene, ki so nekje na polovičnem nivoju slovenskih, so še razpolovljene. Za 20 evrov je s takimi in drugačnimi vodicami, kremicami in šampončki napolnjena Mercatorjeva vreča. In potem jaz to trogam do barke. Na srečo po bregu navzdol. Vesna troga hrano. Po teži precej lažje meso, je bilo dražje od kozmetike. Čudna so pota potrošniške družbe, čudna...

Prehranjevanje. Najprej na pide. In ajran. Poceni in dobro. Ok, dobro v kategoriji fast fooda. To je bilo pred šopingom. Potem se začne moje čakanje, da Vesna nakupi, kar namerava nakupiti. Nekaj časa, a ne predolgo, pred trgovino, potem po kafičih. Efes v desno roko, telefon v levo. Zadnji kafič je bil code shared s picerijo. Pa sva spet jedla in pila. Dvakrat v tem lokalu, ah ja. Jutri zjutraj si nikakor ne bom meril cukra. Nočem imeti pokvarjenega dne.

danés končno pod vodo malo bolj živahne barve, poraščenost

takole iz oči v oči se pa še nikoli nisem srečala s sipo

nešteto takih jat z majhnimi ribami; največje veselje mi je, ko se zapodim v jato rib in plavam z njimi

skuštrana školjka s štrlečimi zobmi... malo za hec

snežno bele skale na obali Yesilkoy

marina Kalkan ima le 5-6 privezov za jadrnice

luka Kalkan

v bližini luke tudi džamija

pida s špinačo in sirom

pogled iz višine 150m na luko zakrivajo neštete hiše

mesto Kalkan se širi na vse strani; menda živi tukaj veliko Angležev

Tri mesta likijske civilizacije, Xanthos, Letoon in Patara, so od Kalkana oddaljena le 30 km

22. oktober 2022, sobota

Kalkan - Bayindir koyu

Lepo počasi se prebujava. Ker imava elektriko, delava. Vesna predela še slab kilogram faširanega mesa v kofte in speče na indukciji. Ker imava elektriko, pač. Jedla bova kasneje. Plačava marino, kupiva kruh, odloživa smeti in ob enajstih izplujeva. Začel se je delati veter. Ni ga veliko, 3 Bf, skoraj čista krma. Jadrava, nikamor se nama ne mudi. Danes planirava le 15 milj. V tišini počasi napredujeva. In jeva kofte.

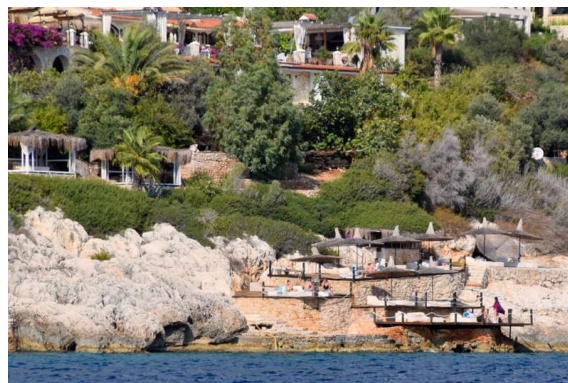
Če sva bila med Kalkanom in Kašom sama na morju, je pred Kašom situacija precej drugačna. Turističnih plovil je za ta letni čas veliko. Res je, da imajo malo gostov, a hrup in val od barkač je enak. Tako je do mraka, takrat gredo spat in ponoči smo ostali v velikem zalivu samo še trije: mega jahta, vezana na obalo, Scotia in mi. Scotio sva srečala leta 2020 v Ismailiji sredi Sueškega prekopa in skupaj smo se zabavali med covidnim lock downom.

Vesna odplava na klepet k Scotiji in potem nadaljuje z ogledom podvodnega sveta. Na foto safari se je odpravila. Foto safari amfor v muzeju pod morjem je razumljiv. Foto safari jate orad pa malo manj. Obstoja namreč tudi foto safari brez besedice foto. Letos prvič je priplavala nazaj in izjavila, da je morje končno dovolj toplo tudi zanjo. 25 stopinj nameriva. To je 6 stopinj več, kot priporoča Bruselj za letošnjo zimo, hmmm...

Ampak, nič ne de, če je domov prinesla orade samo v cyber obliki na digitalni pomnilniški kartici. Za večerjo je velika skleda solate in kofte. Vse kofte sva pojedla. Za solato ne vem, te nimam na monitorju. Jasno mi je samo to, da bo treba jutri zakuriti...

še zadnji pogled na Kalkan-kako visoko v hrib so hiše

tam kjer ni plaže, so pa hotelčki, naredijo plaže iz lesa z ležalniki itd.

Kastelorizzo, zadnji grški otok

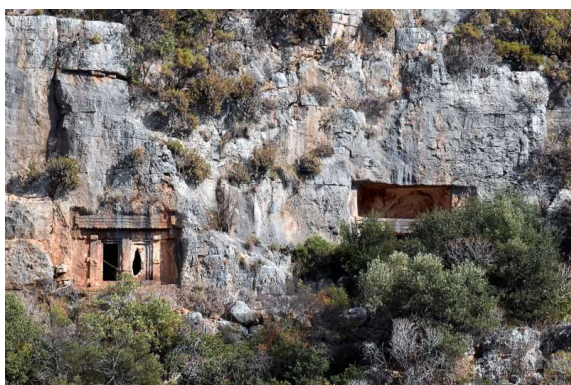
danes je bila prijetna plovba

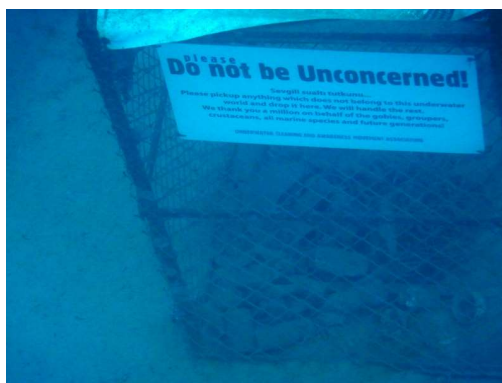
Nuris Beach, zaliv kjer se moraš vezati na obalo zaradi prevelikih globin; v ozadju katakombe

do teh grobnic je videti, da je varovana pot z vrhjo

grobnice

cca 5m globoko je neke vrste koš za smeti

tudi nekaj novodobnega, naj bi bilo del muzej;

vsaj 50 amfor je nametanih pod morjem; po mojem je to del podmorskega muzeja; globina tukaj vsaj 7m

Mala in Scotia - končno toplo morje

Scotia je sidrana blizu nas; dobri dve leti živita v Finike kjer sta si kupila tudi apartma; življenje je tukaj cenejše kot na Škotskem

23. oktober 2022, nedelja

Bayindir koyu

Zvečer je bilo nekaj padajočega nočnega vetra iz strmih hribov v okolici, potem je celo noč in cel dan bonaca. Nikamor ne greva. Morje je toplo, dan je sončen. Na sporedu je kopanje. Vesna je šla pod vodo za dve uri in pol in ob povratku povedala, da je videla kar nekaj zdev, ki jih do sedaj še ni videla. Očitno je bilo potrebno priti tako daleč, da je tudi zanjo pod vodo kaj zanimivega.

Je bila pa ob povratku sestradana. In meni bi tudi prijalo nekaj pojesti, se razume. Na sporedu je roštilj. Tokrat kar za kosilo. V Kalkanu sva končno dobila primerno oglje v briketih in potrebno ga je preizkusiti. Na mrežico tako romajo adana kebab, ražnjiči in ribica. Vse ovčje, vse odlično. Tako sedaj vem, da ne obstoja samo svinjska ribica, ampak tudi ovčja ribica. Slednja je boljša. In take se po gostilnah ne da dobiti.

Če sva bila še včerajšnjo noč praktično sama, je danes situacija povsem drugačna. Preko noči nas bo pet jadrnic v najini okolici in še nekaj malo stran. Tudi tri megajahte so, dve sta vezani na obalo, ena (petnadstropna) pa je sidrana na 40 m globine sredi zaliva. Pa ni gužve, do najbližjega soseda je 50 metrov. Hoteli so sicer odprti, imajo pa zasedeno eno ali največ dve sobi. Mislim, da bo noč spet spokojna in predvsem brez direndaja.

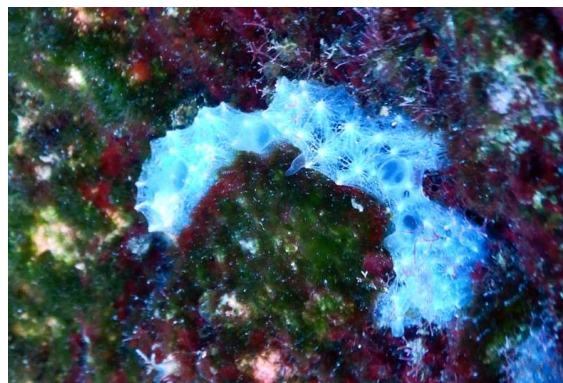
kapitan se spravi k tretji kavici, jaz pa pod vodo

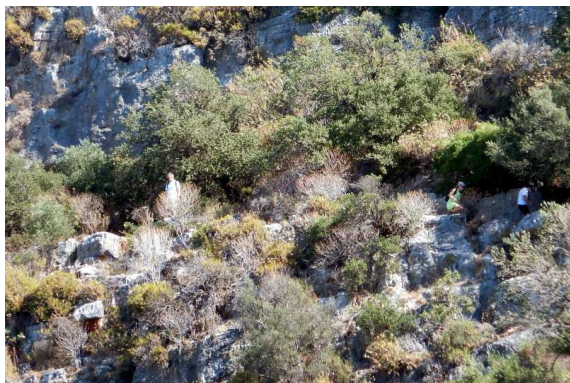
danes se odpravim v sosednji zaliv, okoli Mahall plaže ter pod previsne stene kjer so grobnice; danes se v oštarijo ne gre: na Mali bo BBQ ovčja pojedina

Hasan je bil tukaj :)

danes bom malo utrujala s podvodnimi fotkami-v bistvu prvič odkar sem v Turčiji, uživam v barvah

do grobnic je tudi malce plezajoča pot (vsaj tako je bilo videti iz morja)

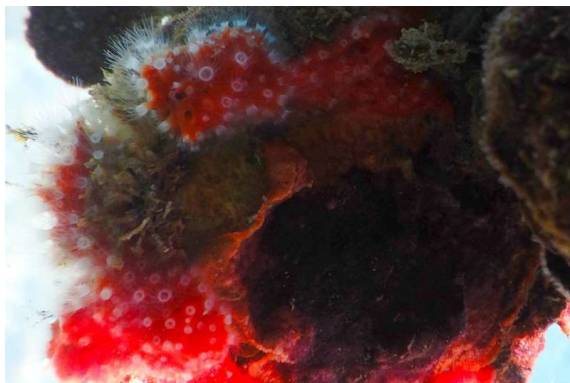
danes sem videla 3 plamenke (lion fish)

tunicate oz. plaščar-teh je bilo ogromno, večina na železni konstrukciji pomola

pred menoj se je zaprla-čudovito! tunicate

čudovite spužve

morski polž ... danes dan čudovitih polžev brez hišic=gološkrgarji

tunikate

saj ne morem verjeti: dve uri in pol me ni, pa se medtem naš zaliv napolni s plovili

24. oktober 2022, ponedeljek

Bayindir koyu - Polemos buku

Po jutranji kavici in zajtrku izplujeva. Vetra ni niti za vzorec, manjši val pa se vali nekje daleč z zahoda. Ustaviva se na prvem primernem sidrišču. Sama sva, torej se lahko sidrava na sredi zalivčka brez vezanja na obalo. Na koncu zaliva je kanjon. Lepo. Morje je fantastično prozorno, 9 m pod Malo se vidi vsaka podrobnost. Mivka na dnu naredi vse skupaj kot en velik turkizen bazen. Čudovit zaliv. Vesne ni iz vode skoraj dve uri.

Ko vpluje guletka, midva izplujeva. Za ovinkom je še en tak zaliv. Tja greva. Pa ne bo šlo. Preglobok in preozek je brez vezanja na obalo. Prav, potem pa dve milji naprej. Saj zalivov je še nekaj.

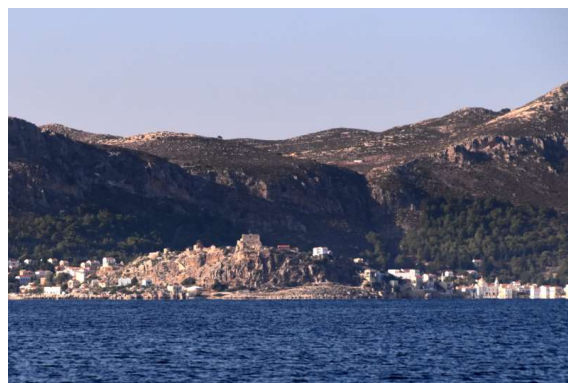
Tukaj je pa sploh kažin. Ni nama jasno, kako so se nekateri sidrali. Jaz si niti vpluti ne upam, ker ko bi bil enkrat notri, Male ne bi mogel obrniti. Ne vem, če je zaliv širok 20 m, verjetno je manj (tisti del, kjer ne bi nasedel). Sidrati se ni kam, verjetno bi se dalo privezati na obalo (brez sidra, s štirimi vrvmi, kot na travel liftu). Kakorkoli, midva se tega ne bova šla. In ne bova se šla niti v naslednjem zalivu, ki je spet preozek za moje razumevanje sidranja. Na obalo se pač ne mislim vezati.

Nekaj vetra se je naredilo in namesto raziskovanja zalivov, je na sporedu (počasno) jadranje s povsem krmnim vetrom. In sidranje v zalivu, ki je dovolj prostoren za veliko plovil. Tukaj bova prebila mirno noč. Le morje ni tako bistro, kot je bilo prejšnjič. Nič ne de, danes sva že plavala, jutri se pa na plavanje lahko prestaviva kam drugam. Za otokom Kekova je na majhnih razdaljah ogromno zalivov.

V oštarijo ne pojdeva. Roštilja nisva zakurila. Čolniček je ostal v zraku. Vesna je službovala, jaz sem se dolgočasil.

slabe pol milje stran sva plula mimo Kastellorizo

Kastellorizo-noben coast guard ni plul mimo naju ali kakšni avioni

najbolj vzhodna točka Grčije, otoček Strongyli (Ypsili), cca 4km SE od Kastellorizo

namesto klasičnega jamborja narejen malce drugače

v zalivu Inonu sva se ustavila za kopanje; mini kanjonček si je kapitan ogledal z dinghijem, jaz pa pod vodo

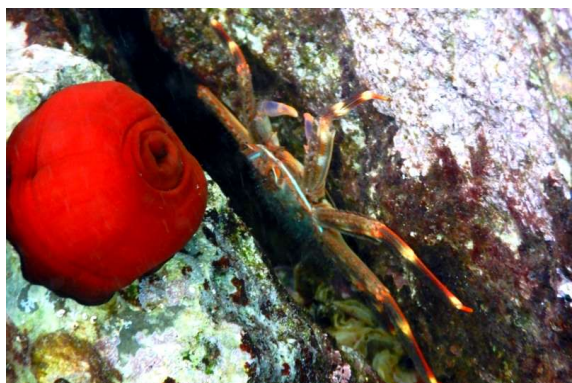
na koncu zaliva mini plaža; morje izredno mešano s sladko vodo, posledično slaba vidljivost

več kot dve barki v Inonu zalivu, da se prosto vrtijo, enostavno ni; bi se morali potem vezati na obalo

nemogoč zaliv za sidranje; menda so se nekateri vezali, le kako ? saj ni prostora?? hm ...

prvič letos vidim v Turčiji #joškice# -rdeča morska vetrnica; družbo ji dela invazijski rak

pa še en parček rdečih morskih vetrnic

najprej zagledam nekaj temnorjavega, joj, jurček ... ah ja...kakšna asociacija; zadnje čase gledam same fotke gob, tako, da jih vidim še pod vodo

Aparlae zgodovinsko mesto Likije; na koncu zaliva videti nekaj novodobnih hiš; videti je preveč skalnato dno in ozko za sidranje oz. prosto vrtenje

25. oktober 2022, torek**Polemos buku**

Noč je bila v zalivu brez luči zvezdnata. Koliko zvezd! Vlaga v zraku je sila malo, na nebu pa sploh nič. Zvezde se vidijo skoraj do horizonta. Zato pa dan ni tako sončen kot je noč brez lune zvezdnata. Do enih in po tretji je 100% sončen ob dveh pa samo 55%. Opazujeva delni sončni mrk. Jasno, da ponoči ni bilo lune, ko je pa sredi dneva pred soncem. Sončne celice danes ne bodo dale toliko župice, kot jo je obljubil proizvajalec. Alternativni viri energije očitno le niso tako vsemogočni, kot bi jih radi prikazali industrialci novih tehnologij s pomočjo odvetnikov, okoljevarstvenikov in njihovih odvetnikov, politikov. Sicer je pa itak vseeno. Glavno, da mi to plačujemo. Eppur si muove!

Okoli kilometer imava do konca zaliva. Tam je ponton, oštarija in začne se pot do likijskih razvalin. V normalnih razmerah bi prestavil barko bliže pomolu. Tukaj je pa tako jezero, da mirno odglisiram tja. Oštarija je, no ja... Na Navilyju jo je nekdo opisal kot presežek presežkov s koftami in najboljšim krompirjem v Mediteranu. Verjetno je bil Anglež. Pisatelj. Birt je Turk. Realnost, se mi zdi, je malce drugačna. Usedem se na stol za mizo, oboje je buh-pomahej, tla so vija-vaga. Na mizo dobim pivo brez kozarca za dvojno ceno v marmarisu, zato pa je vonj po kozah brezplačen. Električno imajo iz agregata, vodovoda ni. Vece, se ve, v kakšni tehnologiji je izdelan. Je ločen objekt z izrezljanim srčkom na vratih. Birta presenetim ob pol dvanajstih v t.i. jedilnici, ko se brije. In tukaj naj bi jedel? Še dobro, da je bilo pivo brez kozarca. Seveda je to keš-onli-sousajeti.

Potem pa na sprehod preko ožine na drugo stran do razvalin. Itak me to ne zanima, tega sem v življenju videl že ogromno. Celo likijska mesta sem si že ogledal. Večkrat. Vsako večkrat. Likijska sta Patara in Mira, od tu je doma dobri mož Miklavž. Krajevno, časovno pa veliko stoletij kasneje. Vse to sem že predelal. Ampak. Dobro uro in pol sem pa le hodil in si malo pretegnil mišice. To je bil namen in to je pomembneje, kot birtija ali kamni.

Ob dveh je na sporedu današnji vele dogodek, delni sončni mrk. Malo sem ga zamudil, sic! Pa sem vseeno usmeril daljnogled proti soncu in opazoval sliko na sedalu v kokpitu. Precej triki je bilo fokusiranje, ker je barka v rahlem vetrčku plesala svoj ples, pa se je nekako le dalo.

Sledi delo in roštiljada. Delo zame, Vesna je delala cel dan in je skoraj končala z dedevejem. Roštiljada je potrdila, da so turški briketi uporabni. Ampak. Nimava jih več. Eno samo malo vrečo sva kupila za test. Če bo prilika, jih spet nabaviva. Tudi meso je turškega izvora. Kravji steak ni bil ravno presežek, se ga je pa dalo z užitkom pojesti. Ovca zadnjič je bila precej boljša.

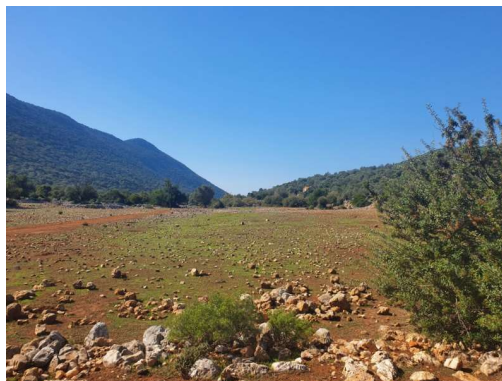
pogled na konec zaliva Polemos Buku

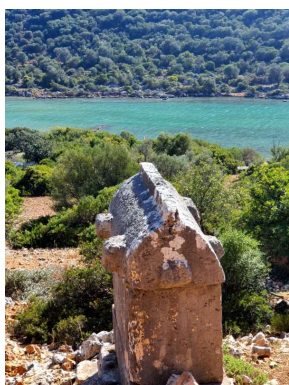
na koncu zaliva dve oštariji; med njima bodeča žica = očitno sta oštirja med seboj skregana?

mi smo sidrani nekje na sredi tega Polemos buku ,; na fotki še druga stran zaliva

Tone se odpravi peš po nekdanjih njivi v sosednji zaliv kjer so ostanki likijskega gradu, grobnic ipd

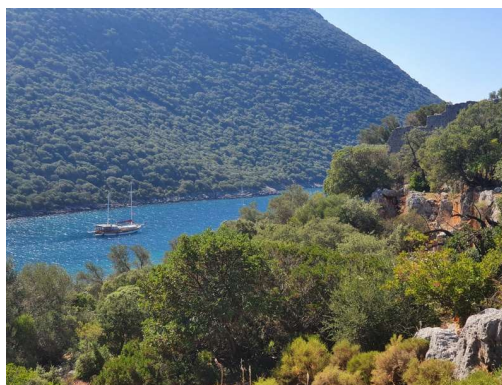
nekatero grobnice so še dobro ohranjene, niso pa nič zaščitene

pogled na konec zaliva Aparlae

danes ni bilo snorkljanja, zato grm

danes sosednjem v zalivu tri turistične ladje

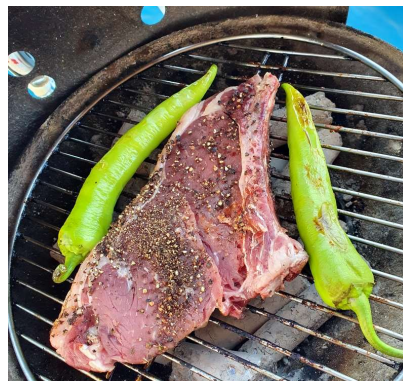
penzion, eko turizem

k eko turizmu spadajo tudi koze

skozi daljnogled = sončni mrk

turški steak pečen na turških briketih

26. oktober 2022, sreda

Polemos buku - Učadiz koyu

Spet mirna noč na jezeru, miren zajtrk in mirno izplutje v sosednji zaliv. Voda tam naj bi bila kristalno čista. Tako piše v bibliji in tako piše na Navilyju. Pa ni. Je sicer precej boljša, kot na prejšnjem sidrišču, a kristalno čista to ni. Na globini 9 m se sicer vidi dno, posameznega kamenčka se pa vseeno ne da razločiti. Le barva je obljubljenno turkizno modra. Kakorkoli, oba sva takoj v vodi.

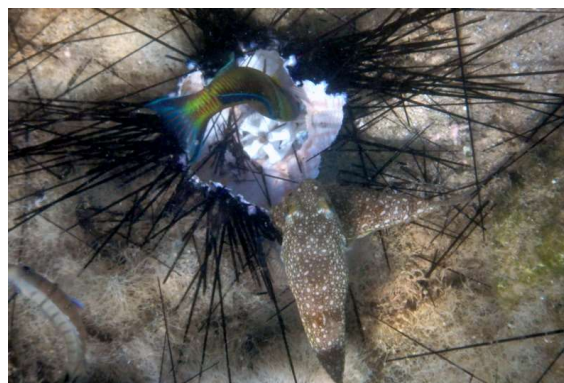
Jutranje sedenje v kokpitu je terjalo svoj davek. Povsem sem preznojen. Oblakov nisva videla že nekaj dni, dežja pa sploh ne. In tako naj bi bilo tudi v prihodnje. V naslednjih desetih dneh meteorološki računalniki predvidevajo, da bo na tem koncu padlo 0,00 mm padavin. V sončnem in toplem vremenu s temperaturami okoli 25 stopinj Celzija tudi ne bo resnega vetra. Če to ni raj za navtike, res ne vem, kaj bi lahko bil?

Ampak, vse dobre stvari se enkrat končajo. Ko v najin kopalni zaliv vplujejo čarteristi, midva izplujeva. Standardno. Potem si ogledava dve potencialni sidrišči (v drugem sva že bila pred leti) in se na koncu sidrava v notranji laguni. Tako, kot atoli na Maldivih imajo tudi Kekova roads notranjo laguno. Če je v zunanji laguni danes 3 Bf in vala za 5 cm, je v notranji laguni 0 Bf in vala toliko, kot dežja. Vendar, nekaj je. Zunanja in notranja laguna se od notranje loči po barvi morja. Zunaj je morje, tukaj je Nil. Rjava kavna brozga. Ko se sidrava na nekaj metrih globine, ne vidiva sidra.

Vidiva pa pomol ob oštariji. Pravzaprav ga vidijo Rusi na sosednji barki, ki naju napotijo tja. Vesna gre v šoping v vaško trgovino, jaz ostanem na pivu. Vesna se vrne iz šopinga in oba pijeva pivo. Vesna gre ponovno v šoping in jaz pijem pivo. Vesna se vrne iz dodatnega šopinga in oba pijeva pivo. In oba jeva večerjo. Šoping hrane je bil dražji od gostilniških dajatev. Oboje skupaj pa ni stalo tri četrt stotaka.

čas za kopanje v Afroz buku; zelo malo prostora za sidranje

piknik pod vodo: ribe se mastijo z ostanki ježa

poleg tunikate videla še dve babici (slabe fotke), veliko jat majhnih rib; morje dokaj kalno

Kale Koy (Simena castle)

likijska grobnica zraven plaže v ÜÇAGIZ KÖYÜ

turističnih bark v ÜÇAGIZ KÖYÜ je tukaj privezanih vsaj 100... noro ...

ÜÇAGIZ KÖYÜ, oštarij kar nekaj ...

v eni izmed oštarij v ÜÇAGIZ KÖYÜ oštir zbira kape, zastave, jadralcev; no, slovenske zastave nima :(

granatnih jabolk (afrodizjak) na drevesu

iz tega minareta so nam ob sončnem zahodu malo zapeli

Theimussa (ÜÇAGIZ KÖYÜ), je starodavno likijsko mesto v bližini vasi Üçagiz v okrožju Demre. Tukaj je videti več grobnih ostankov, podboji še vedno stojijo na bregu vasi.

mačk v Turčiji še 1%ni toliko kot v Grčiji; na fotki gospodična leži na desetih odejah, kot princeska na zrnu graha.

27. oktober 2022, četrtek

Uçadiz koyu - Gokkaya limani

Spanje na jezeru in potem zajtrk. Po zajtrku izplujeva. Kako dolgočasno. Vsak dan je enako. Prvi postanek je potopljeno mesto. Pa kaj dosti ni za videti, še težje se je pa sidrati. Globoko je potopljeno to mesto, globoko. Dvajset metrov od obale je globina petnajst metrov. Nekaj razvalin pod vodo se da slutiti čisto ob obali, kaj dosti pa ne. Bolj dela domišljija, kot oči. Greva dalje.

Na kopanje. V tretjem zalivu sva zadovoljna. Vrževa sidro in na obali opazujeva tablo z napisom, da je plavanje prepovedano. No, ni prepovedano, ni pa priporočljivo. V samotnem zalivu na obali namreč ni reševalca iz vode. Ne zmeniva se za to navodilo. Tudi drugi se ne. Poleg naju so turistične barke in vsi se veselo kopajo. Vsako nebulozno navodilo pa tudi ne gre resno jemati. Bolj koristno (četudi nepotrebno) bi bilo, da bi na tej tabli pisalo, da tukaj ni signala mobilne telefonije ali poligona za varno vožnjo ali vesoljskega observatorija ali ..., kot da ni life guarda. Če bi bila v Grčiji, bi bil prepričan, da je dala denar za nepotrebne table EU. Kdo ga je dal pa tukaj? Kakorkoli, morje je lepe turkizne barve, vendar je prosojnost slaba. Meni sicer ustreza, za plavanje okoli barke je čisto v redu, Vesna se pa kmalu vrne, ker se v globino ne vidi dobro.

Premik. Gokkaya limani je z vseh strani zaščiten zaliv, globine so primerne za sidranje in sploh nisva sama. Kdo bi si mislil, da je konec oktobra še toliko plovil po zalivih! No, prav huda gužva res ni, sva pa od soseda oddaljen le 50 metrov. Prišli so za nama in se sidrali blizu. Za kazen se jim je kadilo pod nos. Ovčka je bila odlična. In roštilj sva spet spremenila v multi-purpose stroj. Ko je meso pečeno, roma na mrežico lonec z vodo in vanj roma strožji fižol za jutrišnjo opoldansko solato. Ja, še vedno za kosilo ne paše topla hrana, je prevroče.

Pa še malo biologije sem se spotoma naučil. Komarji imajo življenjsko dobo najmanj trinajst let. Leta 2009 so bili v tem zalivu in so še danes. Pa smo se čisto narobe učili v šoli, da žuželke ne živijo tako dolgo...

iskanje potopljenega mesta je malce otežkočeno; sidrati se ne moreš, da bi lahko v miru skočil v vodo.

teh likijskih ostankov najdeš vsepovsod na tem koncu.

tukaj sva se ustavila za kopanje; na vrhu hriba neki ostanki likijskega gradu?

na obali postavljeno neko ogrodje, v ozadju neka majhna hiška

morski zmaj(pajek) se je dobro skril; drugače pa vse v mahu,prahu,polno planktona, izredno slaba vidljivost...skratka slaba lokacija za snorkljanje

v zalivu tabla, kjer je naslikano, da se ne sme plavati;no, ker je v turščini sem uspela to prevesti šele potem na barki, da ni varno plavanje, ker ni reševalca v vodi (google translate)

v Gokkaya limani bova danes prenočila-že od daleč je videti dosti plovil

zaliv Gokkaya limani je ogromen

ampak do noči je bilo potem tudi veliko plovil; kakšno mora biti šele avgusta?

nekoč je v tem zalivu verjetno bil tudi kakšen lokal; čudno, da ga danes ni? okoljevarstveniki? pa saj je prav, da ni ničesar razen narave

28. oktober 2022, petek

Gokkaya limani - Demre

Klasika. Kavica, zajtrk in odhod na kopanje. Prvi zaliv so nama zasedli pred nosom. Če nisva sama, greva dalje. Drugi zaliv je globok fjord s strmimi stenami, na koncu popolnoma zaščiten, se je pa potrebno vezati na obalo, najbolje spredaj in zadaj preko celega zaliva, ki tam ni širši, kot okoli 30 metrov. Midva se sidrava tako, da se vrtiva, na vhodu v fjord. Ozko je tudi tukaj, globina je 10 metrov in komaj lahko spustiva 25 m verige na sredi zaliva, da sva še vedno vsaj 10 m oddaljena od skal. No, vetra ni, za kopanje bo v redu. Ampak! V zalivu so mrzli izviri sladke vode in morje je verjetno odlično ohlajeno za avgustovsko vročino, konec oktobra je pa vseeno lepše, če jih ima 24-25, kot pa 21, kolikor jih pokaže najina rožica. Vesna je iz vode prej, kot v eni uri.

Obplujeva celotno obalo do luke Demre (vseh nekaj milj) in najdeva še en zaliv, kjer bi bilo možno sidranje v dopoldanski bonaci. Popoldan je odprt na termični veter. Tudi guletna luka Demre je odprta na termični veter. Saj ni močan, 2-3 Bf ga je, pa se vseeno odločiva, da nadaljujemo nekaj milj naprej v zavetje bodoče marine. Valobrani so zgrajeni (in to pošteni valobrani!), znotraj ni pa nič. Globine je dobrih pet metrov, po tleh je batna mivka. Odlično sidrišče. Še posebej, ker sva na 200 m krat 400 m velikem prostoru sama.

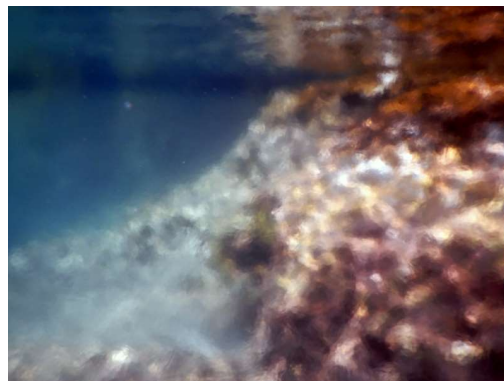
Vesna gre v šoping v Demre. In na ogled znamenitosti. Prav blizu od tukaj ni, s taksijem pa ni panike. Jaz se lotim in dokončam instalacijo generatorja na osi motorja. V prvi fazi sem ga zvezal tako, poganja samo watermaker. Kako dalje, moram še stuhtati. Imam tudi problem, ker dela bolje, kot bi po teoriji smel. Dela torej neverjetnostno. Ali se ne spoznam na teorijo (kar je precej verjetno) ali pa sem kaj narobe izmeril (tudi visoka stopnja verjetnosti). In v obeh primerih me reši neverjetnost. Neverjetnostno vse skupaj lepo dela.

Vesna se vrne tik pred mrakom. In poroča. Danes je v Demrah market. Vse si ogleda in na mojo srečo ne najde predela z zelenjavo. Potem gre na obisk k Miklavžu. Za cerkev Sv. Nikolaja skrbijo Grki, vsi napisi so pa v ruščini. Grških turistov tukaj ni, ruskih pa kot-rusov. Zanimivo pa bi bilo izvedeti, kako se ruski turisti počutijo, ker so Turki kot Miklavža pred svaštarnico, ki prodaja verski kič, postavili Kokakolinega Božička. Pa še nekaj je. Danes in jutri imajo Turki državni praznik, Dan republike. V mestecu so proslave, predstave in rajanje. Najbolj rajajo prodajalci in oštirji. Vse je odprto, povsod cveti posel.

Za večerjo imam turški take away street food. Vesna ga prinese s seboj. Ona je pojedla kar v mestu nekaj drugega, pripravljenega na štantu pred njenimi radovednimi očmi. Kakorkoli, moja hrana ima spet nov okus in vsaj zato je dobra (kolikor street food sploh lahko je). Po dobrih dveh mesecih se še vedno nisem naveličal lokalne hrane in še vedno se ni začela ponavljati.

najprej na kopanje v Kapakli zaliv; čudovita okolica, ledena voda ni najbolj primerna za snorkljanje

takole vidiš pod vodo kjer se meša sladka in slana=skratka vidljivost zero; in tako je bilo po celem zalivu

po 1800 korakih iz Demre luke, pridem do Andriake Beach hotela, ki ima lepo peščeno plažo itd... vzamem taxi, da ne izgubljam dneva (4km) s pešačenjem

v centru mesta Demre danes popoldne zelo živahno; stojnice z oblačili, posodo, tepihi, obutev, tehnično blago...ni, da ni ..

take naprave za pečenje ovčjega mesa še nisem videla in to na drva na ulici

ulična raznovrstna hrana; od kokoretsi (enaka beseda v GR), ovčka na xxyy načinov

pred nakupovalnim centrom sv.Nikolaja pa cocacola božiček

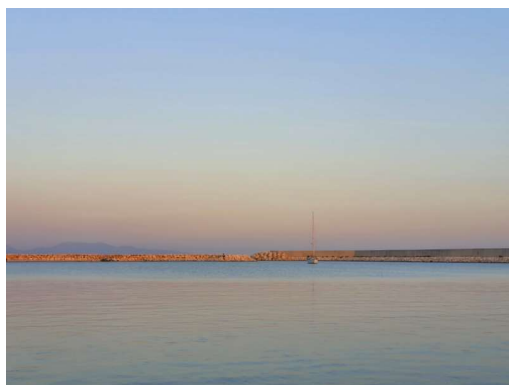

nasproti cerkve sv.Nikolaja je nakupovalni center verskih zadev in vse kar je možno zraven(olje,čokolade..);vse v ruščini; res je 160let nazaj ruski cesar obnovil in dogradil

to pravoslavno cerkev ...aktivna do leta 1923

v Demrah poteka 3 dnevni festival s plesi, glasbo

deset minut pred sončnim zahodom se vrnem na Malo

cerkev svetega Nikolaja je 70% objekta v adaptaciji; tako, da ni bilo nič od muzeja ipd.

teta mi je spekla polnjeno testo s špinačo, peteršiljem, skuto in veliko čilija (na mojo željo)...

29. oktober 2022, sobota

Demre - Papas koyu

Dan se je začel ponoči. Coast guard je iz noči naredil dan. Lokalno. Okoli Male. Večbarvno. Sredi noči naju zbudijo in preverjajo dokumente. Kreteni! Če oni ne smejo spati, vsaj turiste naj pustijo pri miru. Za po vrhu pa v bodočo luko vplujejo še ob desetih dopoldan in nekaj gnjavijo lokalne ribiče. Takrat bi lahko pogledali najine papirje, če jih že hočejo. Res so kreti!

Izplujeva in delava vodo. Tokrat z refrišanim generatorjem. Dela kot singerica. Na kopanje se ustaviva v zalivu pred Finikam. Vesna! Igre v vodo, jaz se spravim k nadgradnji generatorja. In doživim požar. Čisto pravi mali požar. Kondenzator v merilniku napetosti, toka, moči in energije je zagorel z zaresnim plamenom. Na srečo sem ga pogasil brez gasilnega aparata, sicer bi bil šele kažin. Zakaj je do tega prišlo, ne vem. Napetost in frekvenca verjetno nista bili ravno by-the-book, ampak da so lahko take posledice, si pa tudi nisem mislil. Se bom moral posvetovati s kakim električarjem z visokošolskim znanjem elektrotehnike.

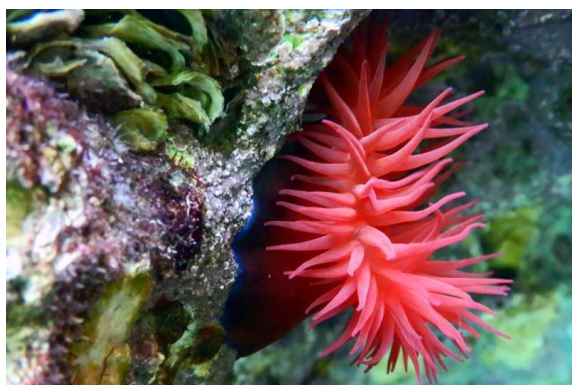
Ko se Vesna vrne, sem slabe volje zaradi požara. Pa še veter se je naredil. Najbolje, da se potolažim tako, da izplujeva. Ampak. Jadrava eno uro in veter gre spat. Pa spet motoriramo. Vetra na tem koncu vsekakor ni preveč. Namenila sva se okoli ovinka v smer Antalye, pa se ustaviva pred rtom. Mislim, da bo ponoči tukaj bolj mirno, kot na oni strani. Bomo videli. Kakorkoli, verjetno bova kljub manj mirnem sidrišču bolje spala, kot sinoči. Razen, če sredi noči spet pride coast guard in naju zbudi.

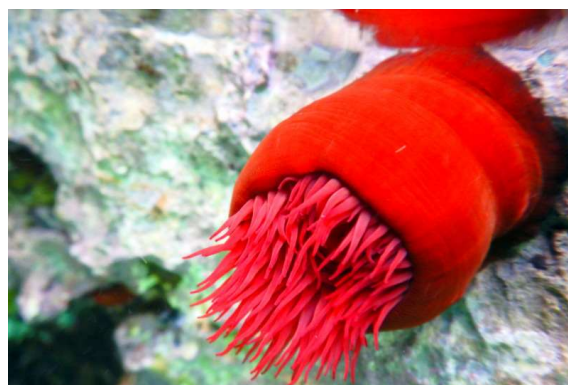
fotka od včeraj: guletna luka Demre

to železno konstrukcijo v guletni luki Demre so očitno postavili šele lansko leto

danes v zalivu Gokliman je bilo zelo veliko rdečih morskih vetrnic; tako lepe, danes so bile vse odprte; kot krizantema, kajne?

preden je prišel val

... in takole zgleda vetrnica po valu ...

pa še s tega profila; je bilo kar težko fotografirati zaradi vala

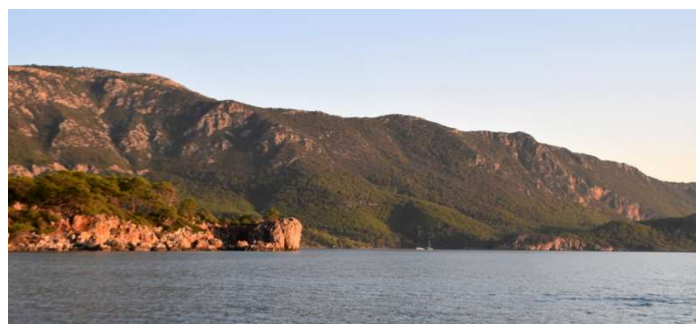
ribič me ni ujel :)

Mala v zalivu Gokliman

Papaz Iskelesi, sidrana pred plažo

v našem zalivu sva sama, v sosednjem se drenjata katamarin in jahta

30. oktober 2022, nedelja

Papaz Koyu - Ceneviz koyu

Čeprav so nama napovedovali val v zalivu, ga niti ni bilo pretirano veliko. Dovolj sapice je bilo, da se Mala ni postavila bočno na val in je celo noč ostala postavljena s krmo v val.

Po jutranji kavici in zajtrku zato je na vrsti skok v prijetno toplo morje, potem pa sledi moja današnja najpomembnejša naloga. Znebiti se moram smeti. Daljnogled mi razkrije stanje na trdnih tleh. Na obali je plaža, za plažo v prijetni senci borovega gozdiča otroško igrišče in ob igrišču, na pobočju, prav tako v senci dreves, mize in klopi. Starši tako lahko v miru mezijo, medtem, ko se otroci igrajo. In jih imajo ves čas na monitorju. Seveda k takem piknik placu sodijo kabine za preoblačenje, tekoča voda, sanitarije in (najpomembnejše) kontejnerji za smeti. In tja sem namenjen jaz. Vesna je namenjena pod vodo. Za slabi dve uri. Pa ni bila pretirano navdušena.

Ob enih izplujeva. Na sestanek s Himelay v Bogdanovi organizaciji. V zalivu na drugi strani polotoka smo zmenjeni. Od najine pozicije do tja je kilometer ali dva. Po zraku. Po morju je to sedemnajst milj. Prvih nekaj milj je motoriranje v bonaci, ko obrneva okoli rta, je motoriranje točno v veter in val, po eni uri je motoriranje v val brez vetra. Na sidrišču je mirno. Ni za anale.

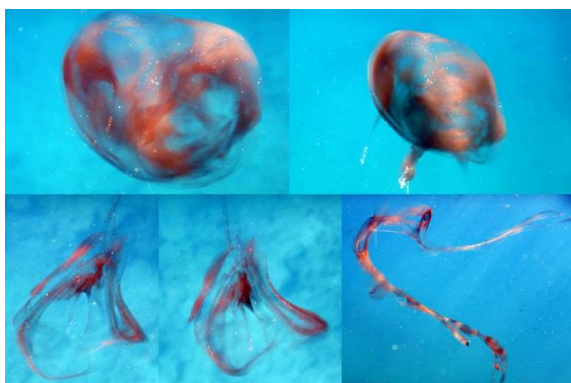
Himelay je na rtu tik pred nama, potem naskok povečuje. Precej hitrejša sta in do cilja sta nabrala skoraj dve milj prednosti. Sidramo se v bližini, Nedim in Hilal sta kmalu na Mali. Dobiva darilo, turško vino. Pijemo pa slovensko vino. In klepetamo. Prijetno klepetamo. Verjetno se v naslednjih dneh še kaj vidimo. Lepo bi bilo zaviti skupaj še v kakšno gostilno, v tem zalivu oštarija na obali ni ravno vabljiva.

Mala v Papaz Koyu

pod vodo nič kaj posebnega, tudi vidljivost malce slabša

na enem koncu se je valila jata nečesa: obliko je spreminjala; lahko, da so kakšne ikre nečesa?

peščena plaža, v ozadju kontejnerji in v gozdu mize in klopi, lepo, urejeno, čisto

Papaz Koyu

tunicate, pritrjena na kamen na tleh v mivki; zelo veliko je bilo tudi rdečih morskih vetrnic

pozno popoldansko srečanje z Hilal in Nedimom v zalivu Ceneviz

31. oktober 2022, ponedeljek

Ceneviz koyu - Alacasu koyu

Sonce se v tem ozkem, visokem in globokem zalivu pokaže pozno in skriva zgodaj. Kot v globoki soteski sva. V vmesnem času narediva današnjo dnevno zanimacijo. Kopanje. Praznično kopanje v turkiznem morju. Vesna je tokrat pod vodo skoraj dve uri in pol, jaz mojih klasičnih pet minut. Dneve, kot so sedaj, bi rada čim bolj izkoristila za poletne aktivnosti.

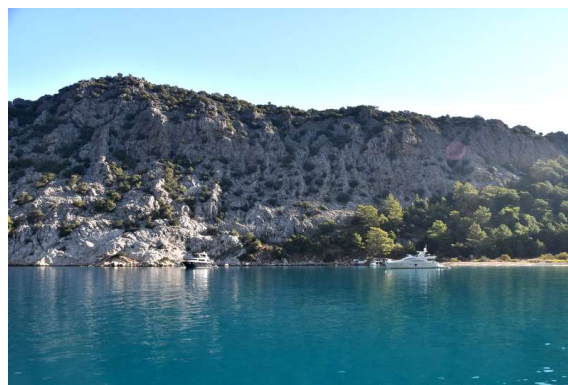
Popoldan se plujeva od zaliva do zaliva in si jih ogledujeva. Večina jih je zelo lepih z gozdom do morja. In 2365 m visokim skalnatim Tahtalijem v ozadju. Z žičnico. Čudoviti razgledi!

V enem se potem tudi ustaviva in sidrava. Precej odprt zaliv je, a za nocojšnjo bonaco bo primeren. Jutri se prestaviva v Kemer. V civilizacijo. To bo tudi najina končna destinacija na tem koncu Turčije. Dalje ne pojdeva. Morje proti Iskenderunu je sicer še toplejše, vendar je pot dolga in počasi se bova morala začeti vračati proti Grčiji. V Turčiji sva lahko le še tri tedne.

Do sobote bo, po napovedih, še vztrajalo lepo in toplo vreme, potem bo nad nas priletel ciklon iz zahodnega Sredozemlja. Z dežjem in vetrom. Za dan ali dva se bova verjetno nekam privezala, da bova lahko šla naokoli. Zaenkrat še ne veva, kam. A se bova že česa domislila...

pitje jutranje kavice s pogledom na goro Tahtali

zaliv Ceneviz se je dopoldne skoraj spraznil

za cilj sem si zadala plavati do čeri in po drugi strani zaliva nazaj do Male.... kar dolga je bila

no kaj dosti nisem našla; škarjuna?

ena večja morena mi je ušla med skale, drugo sem uspela slikati čisto na koncu

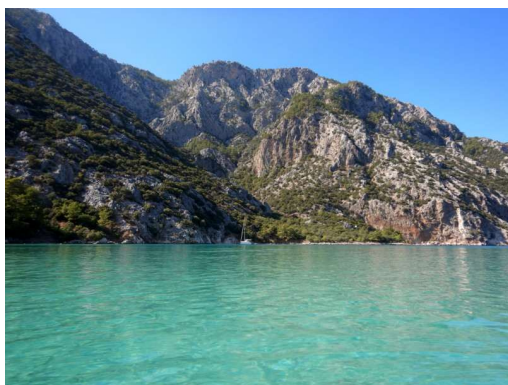
vedno se skrivajo v luknjah in jih je težko uloviti

gosje družine na plaži Ceneviz Koyu

na eni strani zaliva živi ribič, na drugi pa oštir;skromna, preprosta bivališča

Mala v Ceneviz Koyu

Boncuklu Koyu; v ozadju gora Tahtali

guletke na zimovanju kar na Olympus plaži (Cirali)

Alacasu koyu kjer bova prenočila